

Wolfhound
ORPHANAGE
THE HOLY FAMILY HOME

KRŠĆANSKI OTROCI
REŠUJTE
POGANSKE OTROKE!

KATOLIŠKI MISIJONI

LAS MISIONES CATOLICAS

JUNIJ - ŠT. 6, 1960, XXXIV

Otroški praznik v sirotišnici na Japonskem. — Spodaj: prizora z misijona^{ri}
Frančiškanskih Misijonark Marijinih v Hongkongu.

„KNEZ PASTIRJEV“

OKROŽNICA JANEZA XXIII. "PRINCEPS PASTORUM" O MISIJONIH

(Izdana v Vatikanu 28. novembra 1959.)

Prevaja prof. Alojzij Geržinič.

II. del

OBLIKOVANJE DOMAČE DUHOVŠČINE

Prvenstvo duhovnega oblikovanja v vzgoji mladih duhovnikov

Naš nepozabni prednik Benedikt XV. je v "Maximum Illud" s poudarkom naročal misijonskim predstojnikom, da se morajo z vneto prizadevnostjo posvečati "celotnemu in popolnemu" oblikovanju domače duhovščine. "Ta ima namreč z rojaki skupen izvor, naravo, način mišljenja in težnje, zato je posebno sposobna, da jim v srca vcepi vero, saj bolje kot vsi drugi pozna pota prepričevanja." ²⁵⁾

Komaj je potrebno spomniti, da mora biti popolna duhovniška vzgoja predvsem usmerjena k pridobitvi čednosti, lastnih svetemu poklicu; kajti to je prva duhovnikova dolžnost, "namreč dolžnost, da si prizadeva posvetiti samega sebe." ²⁶⁾ Novi duhovniki iz vrst domačinov morajo stopiti v sveto tekmo z duhovščino najstarejših škofij, iz katerih so izšli svečeniki, ki so zaradi junaštva svojih izrednih kreposti in žive prepričljivosti svojega zgle-da po pravici postavljeni za vzor vsej Cerkvi. V resnici mora duhovščina posebno s svetoslju dokazati, da je luč in sol zemlje ²⁷⁾, to je svojega naroda in vsega sveta; prepričati mora o lepoti in moči evangelija; uspešno mora vernike učiti, da je popolnost krščanskega življenja cilj, za katerega se morejo in morajo prizadevati z vsem trudom in stanovitnostjo vsi božji otroci, pa bodi kateri koli njihov izvor, okolje, kultura in civilizacija.

Pozdravljamo v duhu tisti dan, ko bo domača duhovščina povsod mogla dati osebe, sposobne, da kot duhovni voditelji vzgajajo za svetost vprav učence svetišča. Misijonske škofo in predstojnike vabimo tudi, da brez odloga izberejo izmed domačih duhovnikov take, ki s svojimi čednostmi in modrostjo jamčijo, da bodo mogli biti svojim rojakom v semenišču zanesljivi učitelji v duhovnem oblikovanju.

Okolju prilagojena vzgoja

Razen tega je Cerkev, kot dobro veste, častiti bratje, vedna zahtevala, da se njeni duhovniki usposobijo za svojo službo s trdno in obsežno izobrazbo. Ni vredno niti omembe, da so le-te zmožni mladeniči vseh plemen in iz vseh koncev sveta, saj so to dejstva in izkušnja jasno dokazala. Nedvomno pa

mora oblikovanje domače duhovščine primerno upoštevati činitelje, iz katerih se tvori okolje različnih dežel. Za vse duhovniške kandidate velja modro pravilo, da se ne smejo oblikovati "v okolju, ki bi bilo preveč ločeno od sveta,"²⁸⁾ zakaj v tem primeru "bodo v razmerju do ljudstva in do izobražencev zašli v resne težave, ko se bodo znašli sredi družbe; zato se bo često zgodilo, da bo njihovo občevanje z ljudmi zgrešeno in napačno, ali pa bodo naugodno sodili o prejeti vzgoji."²⁹⁾ Biti mrajo duhovno popolni duhovniki, pa tudi "postopno in modro vcepljeni v tisti del sveta,"³⁰⁾ ki jim je bil dan, da ga razsvetle z resnico in posvete s Kristusovo milostjo. Zato je prav obdržati, celo v ureditvi življenja v semenišču, krajevni način življenja; potrebno pa je bogoslovcem radodarno nuditi vse tehnične in tvarne prednosti, ki so že dobrina in last vseh civilizacij, kolikor pomenijo resničen napredek za višjo življenjsko ravan in bolj prilično zaščito telesnih sil.

Vzgoja čuŕa odgovornosti in duha podjetnosti

Oblikovanje domače duhovščine — je dejal Naš spoštovani prednik Benedikt XV. — mora biti usmerjeno k temu, da jo usposobi za prevzem vodstva novih cerkva, takoj ko je to mogoče, in za vodstvo rojakov s poukom in dušnim pastirstvom po poti zveličanja.³¹⁾ V ta namen se Nam zdi najbolj primerno, da se vsi tisti, prišleci in domačini, ki skrbе za to oblikovanje, vestno prizadevajo razviti v svojih gojencih čuŕ odgovornosti in duha podjetnosti;³²⁾ tako bodo ti zmožni, naglo in postopno prevzeti vsa mesta v sklopu njihove službe, tudi najvažnejša, in to v popolni slogi z duhovščino tujega rodu, a tudi v enaki meri. To bo dejansko dokaz resnične uspešnosti vzgoje, ki jo prejema, in bo krona in najbolje plačilo vsem, kateri so k temu pripomogli.

Vporaba krajevnih vrednot

Prav glede na razumsko oblikovanje, ki naj upošŕeva resnične potrebe in duševnost vsakega naroda, je ta apostolska stolica zmerom priporočala strokovno preučevanje misijonologije, ne le za duhovščino od drugod, temveč tudi za domačo duhovščino. Naš prednik Benedikt XV. je določil, da se poučujejo misijonski predmeti na papeškem zavodu "de Propaganda Fide,"³³⁾ in Naš neposredni prednik Pij XII. je z zadovoljstvom/pohvalil ustanovitev "Katoliškega misijonskega inštituta" v istem zavodu in ustanovitev fakultet in stolic za misijonologijo³⁴⁾ v Rimu in drugod. Programi krajevnih semenišč v misijonskih zemljah naj torej zagotove študijske tečajе različnih vej misijonologije in pouk raznih vednosti in spretnosti, ki so posebno koristne za bodoče poklicno delo duhovščine v tistih pokrajinah. V ta namen naj pouk v duhu čiste in čvrste cerkvene tradicije zna skrbno oblikovati sodbe duhovnikov o krajevnih kulturnih vrednotah, zlasti filozofskih in verskih, v njih odnosu do krščanskega pouka in vere. "Katoliška Cerkev — je dejal Naš nesmrtni prednik Pij XII. — ne zaničuje niti popolnoma ne zavrača poganskih nazorov, marveč jih najprej očisti vseh zmožnih

JANEZ XXIII.

v družbi s proprefektom Svete kongregacije za širjenje vere, kardinalom Petrom Agagianianom in domačim bogoslovcem.

madežev, nato pa dopolni in izpopolni s krščansko modrostjo. Tako je sprejela tudi napredek na torišču znanosti in umetnosti... in nekako posvetila posebne šege in stara izročila ljudstev; celo poganski prazniki so preoblikovani služili za slavljenje spomina mučencev in božjih skrivnosti." ³⁵⁾ Tudi Mi smo že utegnili izraziti svojo misel o tem predmetu: "Povsod..., kjer pristne umešniške in idejne vrednote lahko obogate človeško družino, je Cerkev pripravljena, da pospešuje in spodbuja taka duhovna prizadevanja. Cerkev sama, kot veste, se ne enači z nobeno kulturo, niti ne z zapadno, s katero je njena zgodovina tesno povezana. Zakaj njeno poslanstvo pripada drugemu redu, redu vere in večnega zveličanja ljudi. Vendar ostaja Cerkev, ki uživa tako krepko in z dihom Svetega Duha neprestano prenovljeno mladost, vedno pripravljena na priznanje, več: na to, da sprejme in pospešuje vse, kar je v čast človeškemu razumu in srcu po drugih delih sveta, različnih od sredozemskega bazena, ki je bil po božji previdnosti zibelka krščanstva." ³⁶⁾

Dostop v izobražene kroge

Domači duhovniki, dobro pripravljeni in izvežbanj na tem tako težkem in važnem področju, na katerem morejo nuditi dragocene prispevke, bodo mogli pod vodstvom škofov spraviti v življenje gibanja prodora tudi med izobražene kroge, posebno v narodih s staro in visoko kulturo; za zgled so tu slavni misijonarji, med katerimi zadošča imenovati o. Mateja Riccija. Tudi domači duhovščini pripada dejansko naloga, "voditi vsak um k vdanemu češčanju Kristusa" ³⁷⁾, kot je rekel nedosegljivi misijonar sv. Pavel, in si tako "pridobiti tudi v domovini spoštovanje visokih in učenih osebnosti." ³⁸⁾ Po lastnem preudarku naj škofje po potrebah ene ali več pokrajin poskrbe, da se v primernem trenutku ustanove kulturna društva, v katerih bodo misijonarji od drugod in domači duhovniki našli priložnost, da izkoristijo svojo izobraženost in izkušnje v blagor družbe, v kateri žive po izboru ali ker so se tam rodili. Tu je treba spomniti tudi na to, kar je predložil Naš neposredni prednik Pij XII., da je namreč dolžnost vernikov "pomnožiti in razširiti katoliški tisk v vseh njegovih oblikah" ³⁹⁾ in pobrigati se "za moderne tehnike obveščanja in kulture, saj je znana važnost prav izoblikovanega in razsvetljenega javnega mnenja." ⁴⁰⁾ Ne bo se povsod dalo vse storiti, je pa potrebno ne opustiti nobene dobre priložnosti, da se odpomore tem dejanskim in nujnim potrebam, dasi včasih "ta, ki seje, ni isti kot ta, ki žanje." ⁴¹⁾

Previdnost v socialnem in dobrodelnem delovanju

Širjenje Kristusove resnice in ljubezni je pravo poslanstvo Cerkve; ta ima dolžnost, da nudi narodom, "kolikor največ je mogoče, poživljajoče zaklade njegovega nauka in življenja, ki navdihuje nov, krščanski družbeni red." ⁴²⁾ Zato pobuja z vso velikodušnostjo tudi v misijonskih deželah socialno delovanje in dobrodelnost, v veliko korist za krščanske občine in za narode, sredi katerih te žive. Vendar je treba paziti, da vrsta čisto svetnih

ustanov ne moti misijonskega apostolata. Omejiti se je na neobhodno potrebne ustanove, ki jih je lahko vzdrževati in uporabljati in katerih delovanje je mogoče čimprej izročiti krajevnemu osebju; zadeve je urediti tako, da bo pravo misijonsko osebje moglo posvetiti najboljše moči pouku, posvetovalnemu in zveličavnemu delu.

Oblikovanje duha vesoljne ljubezni

Ako je res, da je za apostolat, ki naj prinese največ sadov, prvovrstne važnosti, da pozna duhovnik-domačin in da zna ceniti krajevne vrednote s polnim umevanjem in modrostjo, je res tudi —in s še večjo pravico—, da velja zanj, kar je vsem vernikom govoril Naš neposredni prednik: "Vesoljni razgledi Cerkve morajo biti običajni razgledi njegovega krščanskega življenja." 43)

Zato mora biti krajevna duhovščina ne le poučena o težnjah vesoljne Cerkve in o udarcih, ki jo zadevajo, marveč mora biti vzgojena v globokem, vesoljnem duhu ljubezni. Sv. Janez Zlatoust je rekel o krščanskih bogoslužnih slovesnostih: "Kadar smo pred oltarjem, molimo predvsem za cel svet in za obči blagor;" 44) sv. Avguštin pa je lepo učil: "Če hočeš ljubiti Kristusa, razširjaj ljubezen po vsej zemlji, kajti Kristusovi udje so po vsem svetu." 45) Prav ker je hotel ohraniti v vsej čistosti tega katoliškega duha, ki mora poživljati delo misijonarjev, se Naš prednik Benedikt XV. ni obotavljal pokazati s strogimi izrazi na nevarnost, zaradi katere bi se mogli izgubiti iz vida vzvišeni nameni misijonskega apostolata in bi tako oslabil njegov učinkovitost: "Kaj žalostno bi bilo —je pisal v okrožnici "Maximum Illud"—, ko bi kakšen misijonar pokazal tako omalovaževanje svojega dostojanstva, da bi bolj mislil na zemsko kot na nebeško domovino in bi se preširano brigal za to, da razteguje njeno moč in razširi njeno slavo. Ta način delovanja bi apostolatu povzročil silno škodo, v misijonarju bi zadušil vse vzgone ljubezni do duš in zmanjšal bi njegov ugled v ljudskem mnenju." 46)

Enaka nevarnost bi se danes mogla ponoviti v drugačnih oblikah. V mnogih misijonskih deželah je namreč vedno bolj splošna težnja po prevzemu vlade in po samostojnosti; osvojitve državljanskih svoboščin pa na žalost lahko spremljajo zlorabe, ki niso v skladu s pravimi in najvišjimi duhovnimi koristmi človeštva.

Popolnoma se zanesemo, da bo domača duhovščina prispevala tudi k resničnemu blagru svojega naroda; k temu jo bodo nagibala vzvišena čustva in nameni, skladni z zahtevami krščanske vere po vesoljstvenosti.

"Božja Cerkev je katoliška in ni tuja za nobeno ljudstvo ali narod," 47) je rekel isti Naš prednik. Nobena krajevna Cerkev ne bo mogla izpričati svoje življenjske povezanosti z vesoljno Cerkvijo, če se njena duhovščina in ljudstvo dasta vplivati duhu razločenosti, čustvom mržnje do drugih narodov, slabo razumevanemu nacionalizmu, ki bi zamoril vsesplošno ljubezen; ta pa je temelj božji, edini resnično "katoliški" Cerkvi.

(Sledi.)

Fatima in misijoni

Pred leti sem izbrala za domači misijonski krožek ime "Fatima": "Fatimski misijonski krožek". Slutila sem, da je Fatima žareč misijonski svetilnik. Nisem iskala dokazov, poslušala sem navdih Matere...

Zdaj, v deželi Fatimske Gospe poglobljam odnos Fatime do misijonov in do zedinjenja. Marija je kot pred dva tisoč leti redkobesedna; toda njeni stavki so presenetljivo kleni. Več. Pod skorjo besed — bije srce Matere. Če hočemo prav razumeti in uspešno delati za rast Skrivnostnega Telesa njenega Sina, moramo prisluhnti utripom Brezmadežnega Srca. "Upodobí naše srce po svojem Srcu." Nauči nas delati iz ljubezni do Jezusa, ki nam ga bo odkrila vera.

Brezmadežna si je izbrala puščoben, od zemskega trušča in vrvenja odmaknjen kraj — Fatimo. Fatima je ime Mohamedove hčerke in pomeni: ž e n a. Danes se položaj muslimanske žene že spreminja: mnogoženstvo je v zatonu. Nadškof iz Smirne je dejal: "Pobožnost do Matere božje utegne koran približati evangeliju." Fatimski Gospe so na njeni "Poti po svetú" muslimani v Afriki in v Indiji dovolili, da se je ustavila pred mošejami, je zapisal Fulton J. Sheen.

13. julija 1917. je Marija rekla: "Kadar molite rožni venec, končujte vsako desetko z vzklikom: Moj Jezus, odpusti nam naše grehe, obvaruj nas peklenškega ognja in vzemi v nebesa vse duše, posebno še tiste, ki najbolj potrebujejo Tvoje usmiljenje!"

Marija je čudovita misijonska vzgojiteljica. Najprej naroča vsakdanji rožni venec. Molitev in premišljevanje sta stebra misijonskega dela. Potem pa prosi, naj molimo po vsaki deseti ki za najbolj potrebne duše. Petkrat naj vsak dan ta molitev rosi na avtomatizirane ljudi atomskega veka. Dan na dan naj dramí našo brezbriznost in preganja našo površnost. Potem pa naj pod milostnim pogledom Kraljice sveta materinskega Srca vzklije v naših srcih čut odgovornosti za sleherno še tako neznano nekatoliško dušo. Tisti, ki so najbolj potrebni božjega usmiljenja, so Materi najljubši. Če ljubimo Marijo, ljubimo jo zares! Kot Ona se žrtvujemo tudi mi v vsakdanjem trpljenju in delu, prav do Kalvarije, junaško, nesebično: z vsemi močmi, z vsemi sposobnostmi, znanjem, s časom, denarjem, ugledom, z vsemi modernimi sredstvi — za rast Skrivnostnega a resničnega Jezusa. Ključ do naše zmagave pa je — ljubezen do Brezmadežne!

S. Andreja Šubelj,
usmiljenka na Portugalskem.

Da bi bili vsi eno...!

NEKDANJI IN SEDANJI APOSTOLI CERKVENEGA EDINSTVA

Veliki ideal — cerkvena edinost — postaja vedno važnejši. Odkar je pred enim letom sv. oče Janez XXIII. napovedal vesoljni cerkveni zbor, ki naj svetu znova izpriča tudi vedno živo edinost in enotnost katoliške Cerkve, je ideal edinstva vseh Cerkva postal vsem še bližji. Zato pogledjmo na one delavce, ki so v preteklosti največ storili za edinost Cerkve, in na one, ki še danes stojе pri tem delu v prvih vrstah.

Pomen apostolske akcije sv. Ciri'la in Metoda

Ko sta sveta brata Ciril in Metod prišla med zahodne Slovane v drugi polovici 9. stoletja, sta takoj začutila, da imata pred seboj poseben narod, pri katerem nič ne opraviš z latinskim ali pa grškim jezikom, latinsko ali pa grško kulturo. Spoznala sta —in to jima moramo šteti v veliko zalugo in prav v tem sta velika— da božja Previdnost kliče Slovane, da bodo dali katoliški Cerkvi posebno kulturo in igrali posebno vlogo med drugimi katoliškimi narodi na svetu. Zato sta dala Slovanom abecedo in z njo književni jezik; prevedla sta sveto pismo in grške obredne knjige na njihov jezik; učila sta prednike Slovencev, kajkavskih Hrvatov, Slovakov, Čehov in zahodnih Poljakov ljubiti Boga po domače. Preprosto ljudstvo je podzavestno spoznalo veliki pomen apostolskega dela sv. Cirila in Metoda. Zato se je pa tudi tako krepko oprijelo njunega nauka. Le škoda, da takratni vodilni krogi —tukaj imam v mislih predvsem nemške in slovanske politične kneze ter nemške katoliške škofe— niso razumeli velike cirilmetodijske ideje. Če bi se je bili takrat oprijeli, bi danes ne bilo pravoslavnih vzhodnih kristjanov-Slovanov; zakaj, ko so se ti eno stoletje pozneje začeli obračati h krščanstvu, bi bili prav gotovo iskali misijonarjev ne med tuje govorečimi Grki, temveč med zahodnimi Slovani, ki so takrat govorili njim razumljiv jezik. Tako se pa to ni zgodilo. Metodovi učenci so bili pregnani na jug in na vzhod, kamor so sicer prinesli staroslovanski cerkveni jezik in njegovo abecedo (cirilico), niso pa mogli ustaviti navala grške razkolne Cerkve, ki se je vedno bolj utrjevala med Srbi, Bolgari in Rusi. Če bi bila takrat cirilmetodijska ideja zmagala, bi dandanes gotovo tudi ne bilo teh nesrečnih revolucij in vojn, ki že 150 let (od Napoleona) mučijo svet in so prav vse posledica razprtije med Vzhodom in Zahodom. O tem obširno piše dr. Grivec v svojih knjigah: "Sveta brata Ciril in Metod" in "Slovenski knez Kocelj". Zanimivo je zgodovinsko dejstvo, da je meja med Vzhodom in Zahodom ostala bistveno vedno na eni in isti črti, ki jo je potegnil l. 396 po Kr. rimski imperator Teodozij. In ta črta je: Velika Sirta v Afriki, reka Drina v Srbiji, Karpati na Ogrskem in dalje čez vzhodno Poljsko na sever. Približno na tej črti so se ustavili germanski napadi proti Slovanom, turški zaleti na zapadno Evropo, Napoleonove armade in danes več ali manj —komunizem.

Šele 1000 let pozneje je veliki in svetniški škof A. M. Slomšek spoznal značilni pomen cirilmetodijske ideje. Zato je v letih (po 1848), ko so se v takratni Avstro-Ogrski začeli narodno in politično prebujati slovanski narodi, ustanovil Bratovščino sv. Cirila in Metoda, katere namen je bil: molitve in delo za zedinjenje pravoslavnih kristjanov s kat. Cerkvijo. Ta bratovščina se je naglo razširila po vsej Avstro-Ogrski, posebno med slovanskimi narodi, ki so ji takrat pripadali. Z njo je škof Slomšek učil katoliške Slovane krščanske ljubezni ter stanovske, družabne in mednarodne strpnosti. Po njegovih mislih smo katoliški Slovani poklicani, da premostimo in srečno zedinimo Vzhod in Zahod. Slomškova Bratovščina je bila l. 1891 na Češkem obnovljena in izpopolnjena (posebne zasluge ima pri tem svetniški nadškof Stojan) ter je z velikim uspehom delovala pod imenom "Apostolstva sv. Cirila in Metoda pod zavetjem blažene Device Marije" med vsemi katoliškimi slovanskimi narodi do zadnje svetovne vojne. Znani so velehradski unionistični kongresi, na katerih so razpravljali o sredstvih zedinjenja največji možje, bogoslovci, škofje Vzhoda in Zahoda. Slovence je tam častno zastopal dr. Grivec. Ti kongresi so bili praktična posledica dela društva Apostolstva sv. Cirila in Metoda. Znan je slovenski list "Kraljestvo božje", ki je med Slovenci, kakor drugi slični listi pri drugih slovanskih narodih, razširjal cirilmetodijsko idejo. Slovenci smemo torej biti po pravici ponosni, da imamo najstarejše cerkveno društvo, ki dela za cerkveno zedinjenje. Zakaj med 20 društv, ki delujejo pri različnih narodih v ta namen, je naše najstarejše. V zadnjem času "Kraljestvo božje" izhaja v Rimu kot zbornik enkrat na leto.

Novi center Apostolstva Sv. Cirila in Metoda (ACM) v Rimu.

Seveda je delovanje Apostolstva sv. Cirila in Metoda v sedanjih razmerah ovirano, da ne rečem popolnoma onemogočeno med Slovenci, Hrvati, Čehi, Slovaki in Poljaki za železno zaveso. Zato smo ob stoletnici Slomškove Bratovščine, ki smo jo slovesno obhajali v Rimu leta 1951, prosili sveto Stolico, naj nam dovoli ustanoviti v Rimu za vse katoliške Slovence škofijski odbor Apostolstva sv. Cirila in Metoda (ACM), kar smo tudi dosegli. Danes se lahko vsi katoliški Slovani, ki živijo kjerkoli na svetu, vpišejo v ACM pri rimski centrali. Dolžnosti tega bogoljubnega društva za cerkveno edinost, ki ima namen gojiti, pospeševati in širiti zedinjenje ločenih vzhodnih kristjanov s katoliško Cerkvijo ter podpirati ustanove, ki temu cilju služijo, niso velike. Vsi člani se obvežejo, da bodo molili vsak dan očenaš, zdravamarijo s klicem: "Presveta Devica Marija, prosi za nas; sv. Ciril in Metod, prosita za nas!" in plačevati na leto vsoto, ki je enaka 150 italijanskim liram. Če pa kdo hoče darovati več, smo mu pa tudi hvaležni. ACM ne išče dobička, temveč le toliko članarino, da lahko pokrije svoje pisarniške stroške. Društvu ACM gre predvsem za to, da bi njegovi člani res zvesto in prisrčno vsak dan molili svojo obvezno molitev za cerkveno edinost in s tem izvrševali prvi in najvažnejši pogoj, da se zedinjenje zares uresniči, t. j. molitev, ki kliče božjo milost, da človek more ponižno priznati zakonito cerkveno oblast nad seboj.

Led je zdaj prebit...

La Pira, rojen 1904. na Siciliji. Bil je po poklicu najprej čevljar, pozneje profesor rimskega prava v Firenci, potem poslanec in nazadnje župan v Firenci od 1951. do 1957. Dela za svetovni mir že od 6. januarja 1951. A 15. avgusta lani je ustvaril "most molitve" med Vzhodom in Zahodom.

Šele bodočnost bo pokazala pravi pomen in veličino tega laika, ki je po sreču tako soroden svetemu Štefanu, po načinu svojega delovanja pa spominja na svetega Pavla.

* * *

Popoldne pred praznikom 15. avgusta 1959. je letalo zarisalo poslednje kroge nad Dunajem. La Pira sedi ob oknu, prekriža se in začne moliti brevir... Razgleda ni. Krog in krog gosta megla, ki se bolj in bolj črni, dokler se ne spoji z nočjo: letalo mirno plove nad rusko stepo. Nenadoma zažari velika luč v dalji — Moskva. La Pira je zaprl brevir. Gleda razsvetljeno Moskvo. Pred njegovimi dušnimi očmi zraste privid...

Odposlanec Vrhovnega sovjeta, gospod Gubin je sprejel gosta. Ko mu je ponudil roko, je florenškemu županu zaželel: "Dobrodóšli pri nas! Sleherni Rus bo srečen, če Vas bo lahko sprejel!"

La Pira pa se smehlja in odgovarja na dobrodošlico: "Ko sem občudoval razsvetljeno Moskvo, gospod Gubin, sem se domislil privida nebeškega Jeruzalema, ki ga je nekoč doživel vaš veliki svetnik sv. Anton Kijevski. Pa sem se potem domislil, da je pravzaprav sleherni mesto nekakšna zemlja podoba nebeškega Jeruzalema. Prav zato pa je vsako mesto v neki meri tudi sveto mesto. Tako vojska mest dokončno porušiti ne more: treba jih je obnavljati in bogateti za bodoči rod. Prav to je tudi eden izmed razlogov, da se moramo odpovedati za vselej slehernemu vojskovanju in delati odslej samo za mir."

Samo: "Mir, res, mir..." je ponavljal Gubin. Z obraza tega bivšega uradnika "Izvestij" pa je La Pira lahko bral, kako še nikoli v življenju ni čul podobnih misli o mestih... Zato mu je stisnil desnico in odšla sta.

Položaj v hotelu je naravnost dramatičen. Državni uradnik zunanjega ministrstva mora pripraviti uradni red obiskov. "Gospod La Pira, radi bi poznali Vaš jutrišnji program. Na uslugo sem Vam."

La Pira pa čisto preprosto: "Seveda. Jutri je 15. avgust, Vnebovzetje, velik praznik Matere božje. Zato bi najprej šel rad k maši v cerkev sv. Ludvika. (Cerkev sv. Ludvika v Moskvi je edina katoliška cerkev, kjer je dovoljeno bogoslužje, a samo za diplomate in tujce. — Op. ur.) Kdaj je služba božja?"

"Seveda, treba bo poizvedeti, kdaj je služba božja..." je uradnik neako v zadregi. La Pira pa mu brž prijazno razloži smisel in namen svele daritve. S preprosto potrpežljivostjo mu da zaslutiti vso veličino tega osrednjega vsakdanjega dejanja za katoličana. Posebej opozori na točnost. "Prav dobro Vas razumem," je iskreno spoštljivo odgovoril ruski uradnik. "Bom kakoj poizvedel. Naš šofer Vas bo spremljal. Oprostite, nisem prej poznal teh urnikov."

Spet je zastopnik materialističnega sveta povzel besedo: "Rad bi vedel, kaj namerjate po maši. Moja želja je, da bi se popoldne sešli s člani Vrhovnega sovjeta, čigar gost ste."

La Pira pa ga zavrne: "Ne. Popoldne namerjam na grob sv. Sergeja v samostan Zagorsk. Zame je ta obisk nadvse važen. Prav jutri na praznik Vnebovzetja moram tja. Glavni cilj mojega potovanja v Rusijo je namreč prav ta, da bom molil na grobovih velikih ruskih svetnikov."

Gubin, ki je bil med razgovorom o maši nasmejan, se je zdaj zresnil in nekako užaljen pripomnil: "Tako je tedaj za Vas srečanje z Vrhovnim sovjetom postranska stvar... Nekaj, kar lahko počaka do 17. avgusta ali pa še dlje, če Vas prav razujem."

"Zelo dobro ste me razumeli. 16. avgusta je namreč nedelja in moram ponovno k maši..."

A naslednje jutro je velika limuzina Vrhovnega sovjeta pred hotelom čakala na La Piro. Gospod Gubin je spet ves nasmejan. Gosta mora osebno spremljati k maši...

Prav verjetno, da je skrbni uradnik še sinoči stopil na posvet k svojim nadrejenim. Morda je celo mislil, da bodo tovariši od Vrhovnega sovjeta italijanskemu gostu nasvetovali, naj se lepo vrne tja, odkoder je prišel, ko bodo čuli za nezaslišane Italijanove načrte. A nič tega se ni zgodilo. Zelo verjetno, da so zvestemu uradniku rajši naročili, naj se gosta lepo drži in naj v vsem ugodi njegovim željam. Zato se je na praznik zjutraj Gubin smehljaj, ko je La Piro spremljal kot zastopnik Vrhovnega sovjeta — v katoliško cerkev k maši... Pospremil je gosta do cerkve in ga počakal zunaj...

Svetišče je bilo polno. Mašnik je maševal v veliki zbranstvi in tišini. Verniki so iskreno sledili obredu. Skoraj vsi so pristopili k obhajilu. Po maši pa še pridiga v nemščini.

Po maši se je La Pira odpravil v zakristijo. Duhovnika je obdaril s posnetki florentinske Annunziate, s podobicami sv. Male Terezike in z majhnim lesenim kipom Fatimske Gospe. To, kar je dal duhovniku, in še nekaj knjig, je edina prtljaga La Pira.

* * *

Nikolaj Bojan Platonovič je član Vrhovnega sovjeta (parlamenta). Pozna La Pirovo življenje in delo. Zato ga je obiskal v hotelu. Srečanje je bilo na moč pristrčno in iskreno. La Pira je Bojanu Platonoviču razložil namene svojega obiska v Rusiji. Nikolaj Platonovič se ni čudil. Dobro ve, da vsa La Pirova dejanja vodi izključno edinole globoka in živa vera. Zato se mu je zdelo docela naravno, da je njegovo potovanje združeno predvsem z obiski cerkva in samostanov. Po čem prvem srečanju se je Nikolaj Platonovič takole izjavil: "Nisem njegovih misli, a razujem ga, ker je dosleden."

* * *

Z isto uradno limuzino Vrhovnega sovjeta kot zjutraj k maši se je na praznik popoldne La Pira peljal v samostan Zagorsk pri Moskvi, na grob sv. Sergeja. Komaj je Italijan stopil na samostanska tla, se mu je približal mlad menih z besedami: "Slednjič vendar — toliko zaželeni obisk!" Pospremil je gosta v cerkev, kjer je grob svetega ustanovitelja samostana. Ostan-

ki svetnikovi so v krsti iz samorodnega srebra pod štiriogeljnim baldahinom, ki je posvečen Sveti Trojici. a Pira je dolgo molil na grobu tega svetnika, ki ga enako vneto častita Vzhod in Zapad.

Isti mladi redovnik je zdaj romarja pospremil k dekanu bogoslovne akademije, ki je Peter Konštantin Rujitskij. Oče Konštantin je velik, močan starec. Kot sneg beli lasje in dolga brada mu krasi glavo. Tudi dekan ga je sprejel z iskreno dobrodošlico. La Pira mu je podaril podobo Annunziate z molitvijo v ruščini na čast Kraljici miru. Medtem pa je razlagal:

“Tole podobo Matere božje Florenčani zelo časte. Tu v Moskvi sem na praznik Vnebovzvetja, ki je največji Marijin praznik na Vzhodu in na Zapadu. Prišel sem molit na grob svetega Sergeja. To je edini namen mojega potovanja v Rusijo: da bi močel za mir in edinost v Cerkvi, za zedinjenje z Vzhodom, za mir med vsemi ljudmi na zemlji. Nisem sam. Danes molijo z menoj v isti namen redovnice po vsem svetu. Vsem sem pisal in jih naprosil v to. Tako nas je danes tu zbranih velika množica...”

Oče Konštantin pa je na vse to odgovoril in objel La Pira: “Ne zahvaljujem Vas, objamem Vas!” Potem pa ga je začel spoštljivo vpraševati po sv. očetu in po katoliškem svetu sploh. La Pira mu je odgovoril: “Sveti oče je zares OČE. Hkrati z oznanilom o koncilu je ponudil roke vsem kristjanom in vsem narodom sveta.”

Ob sklepu je oče Konštantin iskreno zavzet poprosil gosta: “Pridite še in predavajte našim slušateljem bogoslovne akademije!”

“Kdo ve?” je odvrnil La Pira. “Pota božje Previdnosti so neumljiva. DANES JE LED PREDRT. VZHOD IN ZAHOD STA SE SREČALA, RAZUMELA IN VZLJUBILA!”

V zlato knjigo častnih obiskov v samostanu pa je La Pira zapisal: “Na ta blagoslovljeni dan, posvečen Devici Vnebovzeti smo z neizmernim zaupanjem molili na tem kraju zbranosti, molitve in miru. Z velikim zaupanjem smo Vnebovzeto prosili za toliko zaželeni mir na svetu. Naj rosi nad vso Cerkev, na Vzhodu in Zahodu in na vse ljudi na zemlji. To je naša želja izražena v molitvi, v upanju in v ljubezni. Naj božja Mati blagoslovi veliki ruski narod in vse narode sveta!”

Preden se je ta večer La Pira umaknil v tišino, je papežu Janezu XXIII. in kardinalu Dalla Costa poslal posebno brzojavko. Sporoča, da je molil na grobu sv. Sergeja za mir in za cerkveno zedinjenje. Enako kot je v Fatimi molil na kraju, kjer je Devica oznanila spreobrnjenje Rusije. “Most molitve med Vzhodom in Zahodom je zgrajen!” je zaklical ob koncu.

* * *

V nedeljo 16. avgusta po maši je La Pira sprejel ruske izobražence in časnikarje. Med drugim jim je dejal: “Smo na docela novem ovinku zgodovine. Na obzorju se dviga mir, o tem sem prepričan. Vsi ljudje smo si bratje. Vsem je očito, da zgodovina vodi k miru. Prišel je trenutek, da korenine miru okrepimo. Kako? Gospodje, dobro veste, da sem veren človek. Verujem v pričujočnost božjo v zgodovini in v zgodovinsko moč molitve. Zato sem sklenil ustvariti most molitve med Vzhodom in Zahodom. Vsak most ima dva glavna oporna stebra. Zato sem šel molit v Fatimo, kjer je Mati božja obljubila mir, pa zdaj na praznik Vnebovzvetja v vaš zagorski samostan. So

*Sveta maša na vrhu visoka gore pred vrati Kŭtajske:
"Jagnje boŕže, ki odjemplješ grehe sveta, daj nam svoj mir!"*

ljudje, ki imajo atomske bombe, pa so tudi ljudje, ki premorejo bombe molitve. Pisal sem vsem redovnicam po vsem svetu, naj bi včeraj molile z menoj, da se ta most molitve med Vzhodom in Zahodom nikoli ne poruši!"

* * *

17. avgusta se je srečal s člani Vrhovnega sovjeta. Povzel je spet iste misli, ki jih je bil dan prej povedal že časnikarjem. Še posebej pa je poudaril odnos med vero in med svetovnim mirom: "Vera ima svoj izvor v človekovi duševnosti. Vi trdite, da ste realisti, tedaj morate priznati, da je moja trditev resnična. Čisto resno moramo računati tedaj tudi z vero! Te verske vrednote v človeku so najodličnejši činilec za ustvarjanje miru."

Izredno pozorno so ruski poslanci sledili La Pirovim izvajanjem. Bil je prvi, ki jim je govoril o verskih vrednotah kot o odličnih činiteljih svetovnega miru... Prav po besedi sv. Pavla: "Oznanjuj, naj je prilično ali neprilično!"

Led je prebit in most je zgrajen... A kje so apostoli, ki bodo v molitvi in v ljubezni sledili v srce Rusije?

S. ANDREJA ŠUBELJ
usmiljenka na Portugalskem

NEKAJ O INDIJSKIH KASTAH

(Predavanje, ki ga je imel ne rednem sestanku misijonskega krožka "Baraga" v Torontu, gospod Vinko Božič.)

Vsaka, še tako majhna družbena ustanova tvori del človeške družbe. Ne moremo si je zamisliti kot nekaj zase, kar je odtrgano od ostale družbe. V teh časih, ko so se znanosti povzpelle do visoke stopnje, se ne le družboslovci, temveč vsak kultiviran človek ukvarja z družbenimi vprašanji.

Zato pa bi morda težje, z nekakim nerazumevanjem začeli preučevati takšne družbene nemogočnosti (vsaj v naših očeh!) kot so n. pr. indijske kaste. Mnogo umevnejše bi bilo raziskovanje tega vprašanja za srednjeveškega sociologa, čeprav tudi srednjeveški družbeni sestav še daleč ni podoben kastam. Čisto razumljivo tedaj, da je za zapadnega moralista to vprašanje kast mnogokrat svar nejasnosti ter napadanja, pač zaradi pomanjkljivega razgleda po indijski preteklosti in njeni zgodovini.

*"Milijoni Indijcev stradajo, ker 'svete' krave in opice pri nas požro tretjino živeža." Tako je potožil ministrski predsednik Nehru; a mnogi niso soglašali z njim in so nastopili v obrambo 'svetih' živali. Privedili so tudi razstavo, ki jo vidiš na sliki in kjer je med drugimi tudi podoba, kako se predsednik Nehru globoko klanja kra-
vi in jo časti...*

Zapadnjaki se radi pohvalimo, da smo dediči rimske oziroma latinske kulture. Ponosni smo na duševne velikane iz antike. Pa si od bliže oglejmo to za nas tako slavno antiko! Smo v Rimu, središču takratne svetovne kulture in civilizacije, v družbi, ki je ne samo vodila v človekovem napredku, temveč je skušala obogatiti in plemeniti vse do tedaj znane človekove kulturne zmogljivosti. Opraviti imamo z družbo, ki v pretežni meri sestoji iz brezpravnih suženjskih množic, katere predstavljajo za gospodarja manjšo vrednost kot pa delovna živina ali orodje. Ali ne smemo zdaj po isti logiki obsoditi tudi družbenega reda? In vendar ga prav verjetno še daleč toliko ne obojamo kot pa indijske kaste, ker upamo, da bomo za ceno antične civilizacije spregledali tudi grehe tedanje dobe. Da, grehe, ker skušamo gledati nazaj dva tisoč let kot enakopravni državljani z vsemi najmodernejšimi človečanskimi pravicami. Ali ne bodo nam naši zanamci šтели v greh, da smo vodili svetovne vojne za določen košček zemlje ali pa da smo v ZDA reševali vprašanje prebitka pri žitu, istočasno pa dopustili, da se milijoni v Afriki in v Aziji bijejo na življenje in smrt z lakoto? Preteklost je tedaj vzrok, da si ne moremo pojasniti takšnih pojavov, kot je indijska kasta. Nekaj kastam podobnega bi morda lahko našli tudi v zgodovini evropskih naseljevanj. A zgodovinskih izročil o tem nimamo.

Kako je prišlo do nastanka kaste? Je indijska družba z njo kaj izgubila ali pridobila? Kasta vsekakor pomeni korak naprej v razvoju takratne dobe kot pomeni suženjski red v primeri s starodavnim patriarhalnim pač nek določen napredek, saj je poleg nezaslišanega gorja prinesel svetu tudi nekatere dobrine, ki jih še danes pridno uporabljamo. Kasta v času, ko je nastala, ni bila samo znak napredka v višjo stopnjo socialnega reda ter kulture, temveč je njen pojav pomenil tudi rešenje človeštva pred morebitnim barbarstvom in anarhijo, ki bi se prav gotovo pojavila, ko bi nomadska ljudstva dokončno zasedla sebi odločene kraje ter se umirila. To vprašanje so podobno rešila tudi druga ljudstva in torej ni nič novega, le da smo v Evropi bili izpostavljeni drugačnim okoliščinam in vplivom ter smo zato ves razvoj nekako pospešili, kar je zopet zasluga ekonomskih, tehnoloških, kulturnih ter morda tudi bioloških pogojev. Brez dvoma predstavlja sistem kast v stari Indiji napredek v vsakem pogledu in le eden od dokazov za to dejstvo je ta, da je prišlo prav v dobi kast do razcveta stare indijske kulture.

Pri vseh družbenih pregibih je vera prav gotovo ena najvažnejših spremljevalk, v mnogih primerih naravnost odločujoč činitelj pri nastanku novega družbenega reda, po vsej verjetnosti pa pri primitivnih ljudstvih nič manj važen kot materialna sredstva človeka. Če je to kje lepo vidno, so to kaste v Indiji, kjer se vera tako tesno povezuje z družbenim redom, da si ga brez nje skoraj ne moremo misliti. Mi sami radi nazivamo naš družbeni ustroj krščanski, s čemer hočemo povedati, da je zgrajen na temeljih krščanstva, da je krščanska vera bila njegova podlaga skozi vsa stoletja ter so bili ideali človeštva te družbe skoraj identični z onimi, ki jih navaja naša vera kot pogoj za cilj, ki ga išče krščansko življenje.

Mislím, da velja to v neprimerno večji meri za sistem kast ter za njegova nerazdružna spremljevalca — hinduizem in budizem.

Oglejmo si najprej, kako izgleda kasta sama. Načelo "čistosti" ter "svetosti" je vodilo pri tem, kdo pripada višjemu ali nižjemu razredu ali kasti. Tako imamo: 1) razred brahminov - duhovnikov, ki nimajo samo privilegijev v tostranstvu, ampak jih bodo imeli tudi po smrti v nirvani — v rajú.

2) Razred ksatrijev-bojevnikov; 3) vasje ali navadnike ter 4) shudre ali služabnike. Prestop iz nižjega v višji razred ni mogoč; je celo strogo kaznivo dejanje: medsebojne ženitve so prepovedane, celo sprejemanje hrane od nižjega je zabranjeno, v izrednih primerih lahko prejmejo edinole vodo, če seveda ni od nižjih onečaščena, se pravi, če ni bila zlonamerno dotaknjena po nižje stoječem kastnem pripadniku, noseči ženi itd. Svete knjige — vede lahko čitajo ter razlagajo samo brahmani, sicer pa ti lahko opravljajo vsa dela razen čevljarskih ali služabniškega; so lahko bančniki, trgovci, vojniki, — le duhovniki imajo en sam poklic. Prav tako shudre opravljajo številna dela kot zdravniki, brivci, zlatarji itd. Se pravi, da socialni položaj ni nujno vezan tudi na ekonomskega in tako so pripadniki srednjega in nižjega sloja navadno med najbogatejšimi, kajti čistost in svetost odločata oblast, ugled ter spoštovanje. Kakor lahko posameznik izgubi svoj položaj v kastah, tako ga lahko tudi cel razred na določenem ozemlju. Tudi živali niso vse enako vredne po hinduistični morali; tako je krava, ena izmed najbolj znanih, v visokih čislih.

Odenek hinduizma pomeni tudi **budizem**, ki ga je osnoval Sidarta, kraljevski sin iz drugega razreda kastne lestvice. Ob času njegovega nastopa

je prvi razred - brahmini, izgubil vsako moč ter vpliv pri svojih nižjih kastnih pripadnikih, to pa predvsem zavoljo brahminskega preveč izprijenega ter izmaličenega izvajanja svojega visokega duhovniškega poslanstva. Zategadelj je Sidarta žel velik uspeh s svojih novim naukom, s katerim je obsodil pisanje starih svetih knjig vedas ter jih razveljavil. Samega sebe je oklical za prosvetljenega ali po indijsko — Budha. Napadel je zlasti oni nauk v verskih knjigah, ki pravi, da se človek lahko odreši z denarjem in po katerem naj bi bili zveličani predvsem brahmini. Nasproti temu je Budha učil, da se mora človek sam odrešiti samo z delom, žrtvami ter potrpljenjem, prav tako si lahko prisluži svoj privilegij v višji kasti le z delom ter krepostmi. Da bi čimbolj očitno obsodil privilegije brahminov, ki so edini znali pisati in brati uradni jezik sanskrt ter tako mogli vplivati na ostale sloje, je uvedel uporabo domačih jezikov, ter tako odvzel brahminom to izključno pravico. Pojav budizma je znatno ošibil kaste, a še zdaleka ne odpravil, saj je bil v svojem bistvu tipična kastna vera. Svoj višek je budizem dosegel leta 274 pred Kristusom s prestopom cesarja Asoka v budistično vero. Vendar je v začetku prvega tisočletja začel pojemati; iz njega se je pozneje razvil nekak prerogen hinduizem, ki je kasneje postal tudi narodna vera. Vse te vere pa so samo navdihovale kastni sistem ter pripomogle k prospehu njegove kulture.

Malo manj lastna kastam je bila novodošla islamska vera v 7. stoletju, ki je hinduizem bistveno oslabila ter tako pričela razkrajati tudi kastni red in ustroj sam; kajti kasta brez hinduizma ali budizma je prav tako nemogoča kot bi bil naš srednjeveški sistem brez krščanstva in posredno Cerkve.

Prihod krščanske vere v Indijo po apostolu Tomažu pa pomeni zadnji udarec pri razpadanju kastnega reda. S svojim naukom o enakopravnosti ter bratstvu pred Bogom je krščanstvo začelo širiti svoj vpliv med nižjimi sloji in tako zadelo kaste v živo. Krščanstvo se ni moglo razliti med vse kaste, kajti prav dejstvo, da so misijonarji, oznanjevalci nove vere, pri svojem delu smatrali to družbo več ali manj ustaljeno, kakor je bila po svoje evropska, je onemogočilo hitrejšo razširitev krščanske vere v Indiji. Stroga izoliranost med posameznimi sloji, kakršne naši misijonarji niso imeli priložnosti spoznati nikjer, je pač bilo nekaj tako novega, da bi morali misijonarji pri svojem apostolatu iznajti čisto nove metode in prijeme. Družbeni sistem, kakršnega je v Indiji našel apostol Tomaž, je bil popolnoma nekaj drugega, kot pa je recimo naša slovenska socialna ureditev v času pokristjanjenja ali pa rimska za časa razpadanja staroveškega suženjstva. Graščak in tlačan sta si bila dejansko odvisna drug od drugega in čeprav eden podrejen drugemu, sta vendar živela v neki medsebojni vzajemni skupnosti ter je zato bilo tlačanu razumljivo, da sta oba iste vere, saj je veljal celo zakon: čigar oblast, tega tudi vera.

Kakorkoli, važno je to, da je kasta bila za nas dolgo težko razumljiva pojava, kar je vodilo k neuspehu pri razširjanju krščanstva v zadnjih stoletjih v Indiji, pač pa se je na žalost mesto krščanstva, toda pod njegovim vplivom v tej nenavadni deželi pojavila vera Brahma Samaja, ki skupaj s krščanstvom povzroča nadaljni razkroj starodavnega kastnega sistema. V najnovejši zgodovini Indije smo priča, kako si Indija skuša po lastnih močeh in zmožnostih utreti pot do novega modernega demokratskega tipa države. S tem je seveda za zmeraj odzvonilo kastam, ki pomenijo za naš čas nedvomno popolnoma negativno ostalino prastare dobe.

INDIJSKI MISIJONI V NEVARNOSTI

TUJIM MISIJONARJEM ZAPRTA DEŽELA

Postopanje indijske vlade s tujimi misijonarji preseneča ves katoliški svet. Če bi bila vlada komunistična, bi prav lahko razumeli. Vendar pa indijska vlada in zlasti njen predsednik niso komunistično usmerjeni. Ves svet jih smatra za demokrate in, vsaj do zadnjih let, zelo strpne v vsakem oziru. Kako je prišlo do tega, da so kar naenkrat skoraj popolnoma prepovedali vstop tujim misijonarjem na indijska tla? Na to vprašanje bomo skušali odgovoriti v tem članku.

Kako se je začelo?

V aprilu 1953 je notranji minister pred polno poslansko zbornico napovedal boj tujim misijonarjem z besedami: "Če prihajajo v Indijo pridigati evangelij, bo najbolje, če čim prej prenehajo s tem delom." Po njegovem mnenju bi vsak indijski državljani smel svobodno razširjati svojo vero, dočim bi se pa tujcem tega ne smelo dovoljevati.

Ta izjava, ki je bila dana v tako slovesnih okoliščinah, poznavalce indijskih razmer ni preveč presenetila. Od dneva, ko je Indija dosegla neodvisnost, so tuji misijonarji le s težavo dobili za vstop potrebna dovoljenja. Že novembra 1952, je več škofov prosilo za avdienco pri Nehruju, ki je začasno nadomestoval notranjega ministra. Predsednik vlade je škofove ljubezno sprejel, jih pozorno poslušal in jih odslovil, ne da bi jim kaj določnega obljubil.

Istega leta so se pritožili ministrskemu predsedniku predstavniki protestantov. V spomenici so branili enega izmed protestantskih pastorjev, ki je imel neprestane težave z oblastmi v Madhya Pradesh (Osrednja provinca). Pokrajinske oblasti so odgovorile z napadom. Celotno vrsto obtožb o političnem delovanju misijonarjev so navedli v odgovoru na Nehrujevo prošnjo, naj se položaj glede protestantskega pastorja razčisti. Brž so obtožbe pograbili časopisi in jih razširili po vsej deželi. Začel se je napad na Cerkev. Katoličani pa niso molčali. Od vseh strani so pošiljali pisma in telegrame, v katerih so zahtevali, naj vlada odločno pove in seveda dokaže, če so tuji katoliški misijonarji kaj storili proti indijski državi. Če pa ne more dokazati, naj pa jasno pove, da so se nekateri ministri pre naglili v svojih sodbah in izjavah. Kaj je storila vlada? Noben minister si ni upal klicati kakega tujega misijonarja pred sodišče. Ni bilo dokazov, ki bi bili res kaj vredni in posledica bi bila sramota pred tujimi državami, ki bi se vsaj v enem ali drugem slučaju zavzele za svoje podložnike. Začasno so se torej nasprotniki katoličanov potuhnili. Šli bodo iskat dokazov in ko jih dobe, bodo vprizorili procese.

Pokrajinska vlada v Madhya Pradesh se je ponudila, da bo organizirala posebno komisijo, ki bo vse natančno preiskala in poslala ugotovitve vrhovnemu državnemu sodišču. Komisija, potrjena po vrhovnem državnem sodišču, je štela šest članov. Pet članov je bilo poznanih po svoji nenaklonje-

nosti krščanstvu. Šesti član pa je bil jakobit (razkolna krščanska Cerkev), kristjan samo po imenu, ko pa niti v božanstvo Jezusovo ne veruje. Ko so tega kristjana vključili v komisijo, so mislili, da bodo prepričali katoličane o nje nepristranskem postopanju. Vlada je izdala kratko poročilo o delu, ki naj bi ga opravila komisija: Ugotoviti bi morali, če je res, da krščanski misijonarji spreobračajo Indijce s silo in zapeljevanjem; če se ukvarjajo s politiko ali pa se izključno posvečajo verskemu delu. Tudi naj bi zabeležila pritožbe misijonarjev glede vmešavanja civilnih oblasti v njihovo delo.

Komisija je sestavila 99 vprašanj, ki so se nanašala na krščansko življenje v celoti in na apostolat posebej. Nekatera vprašanja so izzvenela kot obtožbe in ne vprašanja. V samih vprašanjih se je videlo, da komisija hoče odkriti veliko za misijonarje sramotnih stvari. Misijonsko delo naj bi nasprotovalo javnemu redu in morali; če se bo število ver množilo, bo razlika med Indijci vedno večja, kar bo končno smrtno nevarno za samo državo. Ko so škofje videli, da komisija ni imela namena soditi med oblastmi in misijonarji, ampak je samo nabirala material za obtožnico, so zahtevali, da se delo ustavi. Eden izmed njih je šel k predsedniku vrhovnega sodišča in ga prosil, naj sodišče vzame komisiji vso avtoriteto. Ker je predsednik vrhovnega sodišča videl, da mu državna ustava kaj takega ne dovoljuje, tega ni mogel storiti. Vendar je pa na škofovo prošnjo odgovoril z javno izjavo, v kateri je ožigosal delo komisije kot popolnoma pristransko.

Do kakih zaključkov je prišla komisija?

Prišlo je, česar so se katoličani bali. Komisija je nabrala v krajih, kjer so pogani živeli skupaj s kristjani, vsake vrste čenče, obrekovanja, namigavanja, ne da bi se kristjani mogli braniti. Še vedeli niso, kdo je dal poročila članom komisije. Kadar je komisija iztaknila kak pisan "dokaz", je izločila olajševalne okolnosti, prevodi so bili netočni in vedno v škodo katoličanom. O zasebnem življenju duhovnikov in katoličanov je komisija zapisala najneverjetnejše stvari. Zato je pa eden najbolj uglednih indijskih katoličanov mogel izjaviti: "Dokazi, ki ste jih nabrali, niso niti toliko vredni kot papir, na katerem so napisani."

Komisija je kot zaključek vsega preiskovanja zahtevala:

1. Tuji misijonarji, ki so prišli spreobračat Indijce, morajo zapustiti deželo, novim misijonarjem pa se ne bi smelo dovoliti vstopa. Od misijonarjev, ki so že v Indiji, bi smeli ostati samo oni, ki se predvsem posvečajo znanstvenemu delu, ki koristi Indiji.
2. Indijska ustava bi se morala popraviti v smislu, da je dovoljeno razširjati svojo vero samo indijskim državljanom.
3. Država mora prepovedati vsako pisano in tiskano versko propagando, ki je sama ni odobrila.

Odgovor škofov

Škofje so seveda takoj odgovorili. Njihova spomenica pravi: "Namesto, da bi se komisija omejila na zasliševanje prič, ki bi bile zmožne govoriti resnico, se je ukvarjala z vprašanjem o verski svobodi, o političnem

V indijski zvezni državi Kerala, kjer so komunisti prišli pred leti na vlado in terorizirali vse vere, zlasti pa so nastopali proti zasebnim in misijskim šolam, potem pa so se slednjič lani morali spričo pogumnega odpora večine prebivalstva umakniti, so pred meseci imeli nove volitve, ki so izzvenele predvsem v znamenju boja med komunisti in protikomunisti. Volilni boj je bil tudi v znamenju tega boja. Zgoraj vidimo sliko, ki so jo ob cesti postavili proti-komunisti in kaže, kako svojci žalujejo nad mrtvo ženo, ki so jo rdeči ob protikomunističnih manifestacijah ubili. Spodaj pa vidimo, kako so najprej rdeči z belo barvo prerisali ves zid, protikomunisti pa so pred to rdečo propagando nastavili napisno desko, kjer razlagajo, kakšen je resnični obraz komunizma. Pri volitvah so z velikansko večino zmagali protikomunisti.

delovanju krščanskih Cerkva po vsem svetu, od začetka krščanstva do modernih časov. Dokaze je iskala pri ljudeh, ki nimajo nobene pravice govoriti o krščanstvu, ker ga ne poznajo. Šli so k sovražnikom krščanske vere in izvlekli ves strup iz protikrščanskih knjig. In tako so z velikim trudom, ki bi ga lahko obrnili v boljše namene, nakopičili veliko dokazov, ki pa niso dokazi."

V drugem delu poročila za javnost pa so škofje dostavili, da se iz poročila uradne komisije razbere, da ne dvomi le o vrednosti tujih misijonarjev, ampak tudi o domačih indijskih duhovnikih, o njih zvestobi do naroda in o katoliških Indijcih na splošno. Komisija je hotela ločiti katoličane in Indijo ravno v trenutku, ko indijski narod najbolj potrebuje složnosti. Škofje končajo: "Mi s strahom čakamo na odmev poročila v tujini. Vnaprej vemo, da ne more biti ugoden in da bo zato škodoval Indiji v svetu."

Poročila preiskovalne komisije pa niso zavrnil samo indijski škofje. Predstavniki Indije v Organizaciji združenih narodov Krishnaswami je izjavil: "Tudi če bi bili slučajni, ki jih komisija navaja proti misijonarjem, resnični, vendar komisija ne bo smela napraviti tako splošnega zaključka kot ga je, da je namreč delo misijonarjev v Indiji nezaželjeno. Reči pa moramo, da niti obtožbe niso bile dokazane. Indija je proti temu, da bi se obtoževali misijonarji, da bi se ustvarila zakonodaja, ki bi omejevala njihovo udejstvovanje. Med samimi Indijci je bilo več oseb, ki so znane po svoji preudarnosti, a so kritizirale poročilo komisije, ne samo, ker prinaša neresnična dejstva, ampak tudi, ker te vrste poizkusi škodujejo narodu, ko mu hočejo vzeti svobodo v verskih vprašanjih."

Če se je vlada Madhya Pradesh pokazala tako sovražna misijonarjem, pa ne smemo misliti, da je vsa Indija postopala na isti način. Vendar je pa dejstvo, da že nekaj let indijska vlada ne daje dovoljenj za vstop tujih misijonarjev.

Številke govore

Poglejmo, kaj o tej zadevi, ki je tako važna za napredek indijske Cerkve, pravijo statistike, ki jih je pripravila komisija indijskih škofov:

Leta 1953 je prosilo za vstop 140 misijonarjev; dovoljenje je bilo dano 72, zavrnenih je bilo 53 prošelj in 15 jih še vedno čaka rešitve.

Leta 1954 prosijo 104 misijonarji, dovoljenje je bilo dano 39, 9 jih pa ni dobilo nobenega odgovora.

L. 1955: prošelj 77, pozitivno rešenih 16 zavrnenih 23, čaka na rešitev 32. — Kakor vidimo, je vsako leto manj prošelj, ker je vedno manj dovoljenj.

Leta 1956 je bilo dano dovoljenje samo 4 misijonarjem. — Indija je ostala zaprta za tuje misijonarje.

Posledice za misijonsko delo

Za pet milijonov indijskih katoličanov je približno 5.600 duhovnikov, med katerimi jih je 4.200 indijskega porekla. Škofij je 67, indijskih škofov 40. V velikih semeniščih, tako škofijskih kot tudi redovnih, je približno 2.500

Indijski krošnjarji...

bogoslovcev. Duhovniki in bogoslovci so razmeroma zelo številni na jugu, na severu je pa v tem oziru prava puščava. In tuji misijonarji so hodili zlasti na sever.

Kako obrazloži vlada svoje postopanje?

Predsednik vlade Nehru pravi, da je Indija laična država in da mora zato ravnati z misijonarji enako kot z drugimi tujci. Rekel je, da se čudi, da se katoliška Cerkev v Indiji, po tolikih stoletjih obstoja, ni trdneje zasedrala. In še, da Indija hoče, da se tako v trgovskih, industrijskih kot tudi v verskih zadevah uveljavijo njeni ljudje, ki morajo kmalu nadomestiti vse tuje nameščence.

Seveda, Cerkev želi prav isto, kar želi Nehru. Želi, da bi bila indijska duhovščina čimpreje dosti številna in zlasti dobro pripravljena, da bi lahko sama vodila Cerkev na indijskih tleh. V tem Cerkev daje prav Nehruju. Ne da mu pa prav, ko primerja Cerkev trgovskemu ali industrijskemu podjetju, ki išče samo gospodarskega dobička in propade, ko tega ni. Pri vstopu v Cerkev in o njenem napredku odloča najprej milost, nato pa tudi človekova svobodna volja. Glede milosti pa Nehru ne more trditi, da se čudi, zakaj Indiji že prej ni bila dana milost spreobrnjenja. In težko je govoriti tudi o svobodni volji, s katero so Indijci v preteklih stoletjih zavrnil

milost vere, kadar se jim je ta ponujala. Cerkev mora, v kolikor je od nje odvisno, pripravljati zemljo, in ima pravico, da je svetne oblasti pri tem delu ne ovirajo. Ker Cerkev misli, da so tuji misijonarji še potrebni Indiji, jih pošilja tja in jasno pove, da se ji dela krivica, ko ji indijska vlada tega ne dovoli.

Indija kliče tuje izvedence, med njimi komuniste, da ji pomagajo postaviti na noge vsakovrstno industrijo. Ne dovoli pa, da bi tujci prinesli Indijcem resnice, o katerih Bog sam pravi, da jih morajo poznati.

In če se Nehru čudi, da Cerkev v Indiji ni bolj napredovala v preteklih stoletjih, bo to vzrok, da ne bi dovolil, da bi se širila v našem? Ali ne bi mogli reči, da se Nehruju zdi, da je današnja indijska Cerkev polna življenja in ima veliko duhovskih poklicev? Nima nekega strahu pred to polnostjo in zagonom? — Po drugi strani pa Indijci, zdi se, da zavestno, mislijo varati tujce s številkami. Tako je notranji minister trdil, da je bilo v letu 1947 v Indiji samo 820 tujih misijonarjev, pet let pozneje, 1952, pa že 1869. — Škofje so takoj objavili imenik vseh tujih misijonarjev, ki jih je bilo v Indiji v letu 1947, 1634 in 1952, 1755. Iz teh podatkov se razvidi, da je v petih letih prišlo v Indijo samo 121 novih misijonarjev, kar je zelo malo. In še od teh so nekateri prišli v Indijo samo slučajno. Ko so jih komunisti izgnali iz Kitajske, so se nekateri ustavili med redovnimi sobraty v Indiji.

Indijski nasprotniki Cerkve se pa poslužujejo za svoje napade še drugih sredstev. Pravijo, kar je res, da Cerkev oznanja božje kraljestvo na zemlji. Ni pa res, kar pravijo nekateri Indijci, da Cerkev misli ustanoviti svojo državo na indijskem državnem teritoriju. Ne smemo si misliti, da bi šla nevednost tako daleč, da bi bil kdo prepričan, da Cerkev v kateri koli deželi hoče vladati v svetnih zadevah in je zato nevarna državi.

Zadržanje indijskih duhovnikov in katoličanov

Postopanje vlade s tujimi misijonarji je indijske duhovnike in katoličane močno prizadelo. Ko je Indija prišla do svobode, so se katoličani, ker niso hoteli delati težav vladi, odrekli posebnim pravicam glede volitev, pravicam, ki bi jih lahko zahtevali. Zaupali so, sedaj vidijo, da preveč, v pravičnost vlade in v demokratično vzgojo tistih, ki imajo v svojih rokah narodovo usodo. In že dejstvo samo, da so se zmotili, jih boli. Če bi postopali drugače, morda ne bi prišlo do tako mučnega položaja. Boli jih pa tudi, da ne bo več novih misijonarjev, ki so zlasti potrebni za vzgojo domačega duhovniškega naraščaja. Tudi jim ni všeč, da je Indija precej izgubila na svojem ugledu pred svetom, ker se je pokazala pristranska in versko nestrpna.

Vendar pa Indijci ne ostajajo pri vzdihovanju. Dobro so pregledali vse člene državne ustave, da bi se z njeno pomočjo ustavilo razdiralno delo nekaterih prenapetežev. Dognali so, da državna ustava ne omejuje razširjanja vere samo na indijske državljane, ampak dovoljuje delo vsem, ki živijo na indijskem ozemlju. Zato bi pa Indija šla proti lastnim državnim temeljem če bi prepovedala pridiganje evangelija tujim misijonarjem. Vendar pa samo s tem stvar še ni bila rešena. Ustava namreč ne pravi, da država mora dovoliti vstop tujim misijonarjem.

Zato so se pa nekateri katoličani spravili na drug člen: Ustava jim dovoljuje živeti po svoji veri in jo razširjati. Ta pravica pa ostane mrtva

črka, če ni zadosti duhovnikov. Indijskih duhovnikov pa gotovo ni zadosti. Zato pa, tak zaključek so napravili, vlada mora dovoliti, da pridejo tuji duhovniki pomagat domačim. Tudi so se sklicevali na diplomatske zveze med Indijo in Vatikanom, Nerazumljivo je, da Indija, ki ima diplomatske stike z določeno državo, ne dovoli, da bi podložniki te države smeli priti v Indijo.

Vsi ti in podobni dokazi pa vlade niso dosti prepričali in zadeva tujih misijonarjev v Indiji še daleč ni rešena.

In vendar tuji misijonarji ljubijo Indijo in žele tudi tam umreti. Mnogi, med njimi so tudi redovnice, so prosili za indijsko državljanstvo. In mnogi Indijci, začenši s samim predsednikom vlade, so pogosto hvalili nesebičnost in požrtvovalnost misijonarjev. Nekateri so priznali, da je v življenju katoliških misijonarjev nekaj nerazumljivega in da mora biti njihova vera, ki jih usposablja za tako življenje, nekaj posebnega. Zato je pa sedanje nerazpoloženje indijske vlade do tujih misijonarjev res nekaj nerazumljivega. Na delu morajo biti skrite sile, ki ne nastopajo proti enemu ali drugemu misijonarju, ampak hočejo škodovati Cerкви kot taki. Gotovo ima nemalo vpliva na indijsko zadržanje svetovni komunizem, ki preži tudi na indijskih mejah. Kitajska komunistična vlada je na vsa usta hvalila poročila, ki jih je objavila spredaj omenjena komisija.

Razen komunistov pa vplivajo na vlado razne hindujske sekte in zlasti Arya Samay. Ta sekta načrtno organizira nesporazume med misijonarji in domačim prebivalstvom, nato jih pa dobro "napihnjene" objavlja v časopisih. Na ta način se ustvarja videz, da zaradi navzočnosti tujih misijonarjev v deželi ni pravega miru.

Tudi politične stranke niso naklonjene spreobračanjem. "Naj se misijonarji ukvarjajo z reveži ali kvečjemu s poučevanjem, ne pa s pridiganjem in krščevanjem", tako večkrat pravijo na zborovanjih ene ali druge stranke.

Ker po so Indijci dostikrat videli, da so zlasti dela ljubezni in šolstvo tisto, kar ljudi spreobrača h katoliški veri, se je v zadnjih letih večkrat zgodilo, da so oblasti tudi indijskim duhovnikom vzele vodstvo šol, bolnišnic in zavetišč. In kadar misijonarji prosijo, naj jim šolske oblasti dajo vsaj nekaj podpore za vzdrževanje šolskih zavodov, s katerimi se državi napravi veliko uslug, morajo obljubiti, če hočejo dobiti pomoč, da ne bodo poučevali katekizma, tudi če bi jih učenci za to prosili.

Tako smo videli, da zadeva tujih misijonarjev v Indiji ni tako preprosta. Je samo ena izmed nevarnosti, ki prete tamkajšnjim katoličanom. In indijski katoličani vedo, da bodo morali biti edini v svojem nastopu, če bodo hoteli doseči, da se njihove upravičene zahteve spoštujejo. Upajo seveda tudi na pomoč, zlasti molitveno, vseh krščanskih narodov. Če tuji misijonarji ne bodo mogli iti v Indijo, da bi pomagali tamkajšnjim duhovnikom zlasti pri vzgoji duhovniškega naraščaja, bodo morali pač Indijci iti v Evropo ali Ameriko. Evropski in ameriški katoličani bodo pomagali indijskim, če jim bodo na široko odprli vrata svojih semenišč in univerz; če jih bodo sprejeli kot brate, katere po prihodu nazaj v Indijo čakajo težke naloge.

PROTESTANTSKI MISIJONI

JOŽE MEJAČ C.M.

(Nadaljevanje)

II. PROTESTANTSKE MISIJONSKE DRUŽBE

Začetni uspehi širjenja protestantizma v poganskem svetu so bili sad protestantskih izseljencev, ki so se v velikem številu naseljevali v angleških in holandskih kolonijah. Večina severnoameriških ločin je nastala prav zaradi tega. Drugje, zlasti v Avstraliji in v Indiji so veliko pripomogli vojaški kurati, ki so za svoje delo že prejemale podporo od raznih misijonskih družb. V zadnjih dveh stoletjih pa vodijo vse protestantsko misijonsko delo njihove številne misijonske družbe, ki jih imenujejo "družbe" ali pa "tajništva". Angleži se bolj navdušujejo za prvo ime, Amerikanci pa za drugo. Delé se v tri skupine: ločinske, medločinske in pomožne.

Ločinske misijonske družbe

Je to družba ali tajništvo ene same ločine z namenom, da zbira in usposablja misijonarje ter jih potem pošilja v poganski ali že krščanski svet z nalogo, da tam širijo nauke omenjene ločine ter v doglednem času ustanove na svojem področju novo cerkveno predstojništvo "Cerkve hčere", ki naj bo po možnosti enaka svoji "Cerkvi materi" ali pa ji vsaj podobna. Prednost teh družb ali tajništev je v tem, da so enotne po svojih članih in po svojem nauku in se omejujejo le na določene predele poganškega sveta. Njihovo delo ima navadno večje uspehe. Njihove misijonske pokrajine dozore znatno prej in si mnogo prej zagotove neodvisnost; tudi te potem ustanove svojo misijonsko družbo ali tajništvo. Tako leto za letom število le-teh raste in niti ne vemo, koliko jih je. Prav gotovo nekaj sto. Pred desetimi leti jih je bilo že nad 400, od teh 130 v U.S.A.:

Povečini so zelo dobro organizirane. Odbor sestavljajo zrele in vplivne osebnosti, navadno je zraven tudi nekaj izkušenih misijonarjev. Trezno pretresajo posamezne primere, proučujejo dopise iz misijonskih dežel in slednjič odločajo o nastalih vprašanjih. Ta odbor odloča, kam poslati misijonarje, kje delo podvojiti, kje spremeniti ali pustiti in kdaj proglasiti misijon za neodvisen. Vsako leto morajo dati natančen obračun glavni skupščini ločine, odgovarjati na morebitna vprašanja in pošiljati poročila o svojem letnem delu. Prav tako predlože natančen denarni obračun vsega poslovanja, da dobrotniki vidijo, kako njihovih prispevkov ne zlorablajo, marveč so v misijonih kar najbolje naloženi. Prav gotovo imajo ta tajništva največ zaslug za takšno živo misijonsko delovanje protestantov.

Seveda se ne poslužujejo vse ločine enakih načinov. Tak n.pr. adventisti "Sedmega dne" nimajo takega misijonskega tajništva, marveč Glavno konferenco (skupščino). Ves svet so razdelili na 12 divizij in vsaka ima svojega predsednika. Vsa podpora prihaja od Glavne konference, ki ima svoj sedež v Washingtonu.

Ločina "Rešilna vojska" ima tudi svoje misijone, uporablja pa pri vsem le vojaške izraze. Tajnike nadomeščajo častniki, misijonski svet pa dele v suhozemska in mornariška poveljstva. Njihova posebnost je v tem, da smejo svoje misijonarje pošiljati iz enega področja v drugo, tudi na njihovo lastno željo.

Namen vseh teh družb je, da ustanové nove "Cerkve hčere". Tako imamo neodvisne anglikanske, prezbiterijske Cerkve na Japonskem, Kitajskem in po svetu sploh. Značilno pa je, da je samo v Južni Afriki v teku zadnjih dveh stoletij prišlo do ustanovitve 511 po številu naravnost malenkostnih ločin (vse skupaj imajo komaj nekaj nad milijon vernikov). Seveda so razlike med njimi malenkostne, a vendar tolikšne, da se vsaka sama sebe smatra za "svojo". Včasih pa se zgodi obratno. Majhna misijonska področja različnih ločin se združijo, najdejo kako primerno versko izpoved (pri tem vsaka ločina malo popusti) in tako pride do malo večje nove verske tvorbe v misijonih. Tako so n.p. leta 1927 ustanovili kongregacionalci, prezbiterijanci, reformatorji, združeni bratje enotno "Kitajsko Kristusovo Cerkev". Angleška uradna Cerkev, adventisti in baptisti iz načelnih razlogov nočejo sodelovati pri takih morebitnih združenjih.

Medločinske misijonske družbe

So to neodvisne družbe ali tajništva, ki sprejemajo člane neglede na njihovo versko pripadnost tej ali oni ločini. Glavno je, da so le-ti pripravljene ali iti v misijone ali pa vsaj pomagati pri misijonskem delu. Imajo popolno samostojnost glede pošiljanja in podpiranja misijonarjev. Navadno uporabljajo ime "misijon" tu in tam pa tudi "misijonska agencija", "križarstvo" ali pa "tajništvo za misijone". Vodstvo je navadno v rokah laikov. Nekatere teh ločin nočejo posvečenih pastorjev. Studd, ustanovitelj "Križarstva za evangelizacijo sveta" je takole govoril tistim, ki so se potegovali za posvečene misijonarje: "Je že res; toda, kdo naj jih posveti? Ljudje ali Bog? Janez Krstnik in apostoli so bili res posvečeni od Boga in Kristusa, ne od ljudi."

Nastanek teh družb je navadno zelo preprost. Nekatere priključijo v življenje misijonska gorečnost za spreobračanje poganov. Ta ali oni se navdušijo za takšno delo, začne s propagando in si poišče sodelavce, ki se javljajo od vseh strani. Drugič se kakemu bogatašu zahoče po kakšni izredni dejavnosti resnično misijonskega, vzgojnega ali karitativnega značaja. Ker je na razpolago zadosti sredstev, iščejo le ljudi, ki so pripravljene za takšno delo neglede na ločino in na vero. Sestavijo "veroizpoved", ki nobenega ne odbija: glavno je, da gredo "razširjati božje kraljestvo". Propaganda pritegne nekatere, novost druge. Določijo kraj svojega dela, čas in pogoje in nova misijonska družba je ustanovljena. Nič posebnega, če se takšne družbe potem razdvoje, razidejo in čez čas spet obude v življenje. Glavno je, da v času svojega obstoja delajo za širjenje kraljestva...

Svojevrstna pa je organizacija teh družb. V kraju, kjer so nastale, se osnuje "Domači svet", ki zbira člane, objavlja novice iz misijonskih dežel, opravlja propagando zlasti s pomočjo misijonarjev, ki letno prihajajo na počitnice. Nima pa pravice nad misijonarji. Vso oblast nad njimi ima glavno poveljstvo; upoštevati pa mora njihove želje glede kraja in njim odgovarjajočega dela: misijonsko, vzgojno ali pa karitativno. Če so misijonarji še samski, se smejo poročiti le z dovoljenjem glavnega ravnatelja; če se pa hoče

jo odpovedati misijonskemu poklicu, morajo to javiti pol leta pred odhodom. Po določenem času dela imajo pravico do počitnic v domovini, seveda vse na račun družbe. Ni pa to pri vseh družbah docela enako.

Med temi družbami najdemo tudi take, ki so si zastavile nalogo, pokristjaniti ves svet. Tako je n.p.r. "Krščanska in misijonska zveza", ustanovljena 1897; leta 1913 pa je bilo ustanovljeno "Križarstvo za evangelizacijo celotnega sveta".

Druge spet so si zastavile nalogo, da pošiljajo misijonarje v doslej še nedostopne dežele ali pa da jih vsaj raziščejo in tako pripravijo poročilo že ustanovljenim misijonskim družbam, da prouče tamkajšnje razmere in ukrepe vse najprimernejše za misijonski naskok dežele. Takšna je angleška "Družba, ki naj ponese evangelij še nekrščanskim rodovom" in spet angleška "Raziskovalna misijonska agencija", ustanovljena šele leta 1931.

Potem so spet družbe, ki si postavijo za cilj, pokristjaniti večje ali manjše dele sveta. Nekatere se omejujejo le na obale, druge na široke celine, spet tretje samo na posamezne države ali celo manjše pokrajine. Preveč bi bilo, če bi hoteli vsaj nekatere teh vrst naštetiti.

Slabost teh družb je v tem, da nosijo v sebi kal razdvojenosti. Nekatere skušajo premagati to slabost s tem, da sicer puščajo svojim misijonarjem, da zasebno verujejo, kar sami hočejo, uče pa enotno z drugimi 10 glavnih verskih členov, ki naj bi bili kot osnova nastajajoče "Cerkve hčere" v poganskem svetu. Druge si pa pomagajo tako, da pošiljajo v en kraj le misijonarje ene ločine. Zaradi needinosti pride včasih do pravih pohujšanj med novimi verniki. Tako se n.p.r. dogodi, da nekateri krščujejo že otroke, pozneje pa zaide v isti kraj misijonar baptistovske ločine, ki razglasi, da so vsi prejšnji krsti neveljavni, ker otrok krščevati ni dovoljeno in da morajo biti zato vsi ponovno krščeni. Komu naj ljudje verjamejo?

Med protestantskim belim in črnim prebivalstvom v Južni Afriki deluje tudi nekaj slovenskih misijonark; tu vidimo s. Elizabeto Pogorelec v krogu svoje mladine.

po misijonskem svetu

KATOLIŠKA RADIO-POSTAJA NA DALJNEM VZHODU

Na praznik Kristusa Kralja so člani švicarskega Apostolata molitve darovali 30.000 švicarskih frankov z namenom, da se postavi na Daljnem Vzhodu katoliška radio oddajna postaja. Omenjeno vsoto je prejela Družba za širjenje vere v Rimu. Znano je, da vatiškanska oddajna postaja ne seže do tistih dežel, ali pa se sliši zelo pomanjkljivo. Cerkev pa v današnjem modernem svetu ne more pogrešati tako važnega in uspešnega sredstva za širjenje resnice. Seveda, darovana vsota še daleč ne krije vseh stroškov, ki so v zvezi s postavitvijo močne radio-postaje; zato bo morala DŠV še drugje iskati velikodušnih darovalcev, predno bo mogla uresničiti to lepo zamisel.

URUNDI: NEKAJ ŠTEVILK

Urundi ima 2.255.500 prebivalcev. V verskem pogledu se razvrstijo takole: Katoličanov je 1.393.400; protestantov 76.600; mohamedancev 20.500 in poganov 765.000.

Katoličani imajo eno nadškofijo in dve škofiji. Nadškofija je v Kitega s 439.200 verniki, škofiji sta pa v Nsozi (450.000 vernikov) in Usumbura (308.000).

Dežela ima 170 duhovnikov, ki iz 50 središč opravljajo svoje misijonsko delo. V enem letu so krstili 99.000 oseb, torej pride na vsakega misijonarja kar 570 krstov. Če odštejemo število mrtvih od 99.000 novih članov, vidimo, da je prirastek enega leta nič manj kot 65.000 vernikov in porast v vsakem tednu za 1.250 duš. Prav tako so lansko leto sv. obhajilo podelilj 16.970.000 vernikom. Veliko vestnost kažejo tudi pri sklepanju zakonov. Z malenkostno izjemo (4%) so vsi drugi sklenjeni v skladu s cerkvenimi

priredbami. Njihova gorečnost in delavnost pri spreobračanju poganov je tudi velika, saj je znano, da že več let ostajajo pri stalnem številu kakih 200.000 katehumenov na leto. Verjetno je to danes najbolj cvetoč misijon katoliške Cerkve.

RUANDA: MIR SE VRAČA

V sosednji Ruandi so v novembru lanskega leta izbruhnili velik nemir političnega značaja. Več dni je bila dežela pozorišče sabotažnih dejanj, političnih umorov, terorističnih napadov in velikih požigov. Šele z nastopom ojačenih policijskih in vojaških oddelkov se je val nasilja ustavil, ki pa pušča za seboj precejšnje število mrtvih in nekaj razdejanih vasij s kopicco brezdomcev. Nekateri so se podali bolj proti severu, drugi so se zatekli v bližnji Urundi in tako rešili življenje. Napetost še vedno traja in kdo ve, če ne bo kmalu prišlo do novih izgredov v deželi.

Vzrok teh nemirov in bratomornega klanja je v sovražnosti dveh poglavitnih rodov dežele. Rod Tutsi, po številu mnogo šibkejši, že dolgo gospoduje nad močnejšim rodом Hutu, ki se hoče otresti te neprijetne oblasti. Kljub velikim nevarnostim se je posrečilo dvema delegatoma rodu Tutsi prekoračiti mejo. Podala sta se v New York, da pri ONU zastopata koristi svojega rodu in odbijata pritožbe rodu Hutu, ki je poslal ONU telegram sledeče vsebine: 'Mi, rod Hutu, ki predstavljamo 85% ceoltnega prebivalstva naše dežele, ki je še danes pod fevdalnim jarmom rodu Tutsi, ki zavrača sleherno demokratizacijo dežele, želimo in zahtevamo socialni mir s sodelovanjem belgijskih oblasti. Obsojamo vsa teroristična dejanja, ki so bila v zadnjih dneh izzvana od strani rodu Tutsi, in se bojimo resno še vse kaj hujšega, če Vi ne pristanete na delitev dežele v območje

rodu Tutsi in rodu Hutu. Izjavljamo, da smo pripravljani na sodelovanje z belgijskimi oblastmi tako dolgo, kakor je potrebno za mirno ureditev in resničen napredek dežele”.

Za dosego ljubljenega miru bosta morala oba rodova vsaj delno popustiti pri svojih zahtevah. Tutsi bodo morali spoznati in priznati, da ne bodo mogli več gospodovati nad Hutu, kakor so to delali doslej; zadnji pa tudi ne bodo mogli zahtevati vlado popolnoma zase, zlasti še, ker je v prvem rodu vse polno res dobrih in sposobnih ljudi za vodstvo državnih poslov, medtem ko jih v drugem rodu primanjkuje. Upajmo, da bo pri vsem tem zmogala pamet, ne pa strast in nasilje.

CEJLON

Trdnjava Galle, pravi babelski stolp

Galle je slikovito mesto na jugozapadni obali otoka Ceilona. Nekoč je bilo tu važno mednarodno trgovsko središče, ki pa je začelo izgubljati svojo važnost, ko je začelo rasti sedanje glavno mesto otoka, Kolombo.

Trdnjava Galle je samo starodavni utrjeni del imenovanega mesta. Trdnjavske zidovi in njene naprave so še ali iz leta 1518; ko so prišli tja Portugalci, ali pa iz leta 1640, ko so se mesta polastili Holanci in ga znova utrdili. Ljudsko štetje iz leta 1953 ugotavlja, da je v "trdnjavi" 2.449 prebivalcev; od teh je 1.116 budistov, 924 mohamedancev, 78 hinduistov, 318 kristijanov in 13 raznih drugih ver.

Veliko pozornost tega majhnega dela mesta vzbujajo ravno bogoslužni kraji omenjenih verstev. Najbolj veličastna stavba je vsekakor svetišče holandske "Reformirane Cerkve", zgrajeno že leta 1752 na kraju nekdanjega zavoda portugalskih kapucinov. Le malo vstran imajo anglikanci svojo cerkev posvečeno "Vsem svetnikom". Njihov vzgojni zavod istega imena, ki ga je vso dobo vzdrževala angleška misijonska družba, je prav pred

nekaj meseci padel v roke cejlonske vlade. in bo odslej služil kot državna šola. Zraven tega zavoda je pa še metodistična ženska šola. Prav lepo se vidi tudi mošeja, kjer se zbirajo k molitvi mohamedanci, ki so v zadnjih 40 letih pokazali veliko delavnost in navdušenost za svojo vero. Sredi imenovanih svetišč je skrita — kakor skromna vijolica — katoliška kapela, ki ni drugega kakor le prostorna soba večje hiše, ki jo je v zvoniku katoliška dama dala v najem tamkajšnjemu škofu. Najsvetejše se v njej ne hrani, pač pa se skoro dnevno opravlja sveta maša; ob nedeljah pride kakih 60 oseb.

Vsa ta našteta svetišča dajejo turistu vtis, da prihaja in obiskuje mestece, ki je v verskem pogledu vredno naziva "Babelski stolp". V preteklosti, za časa portugalske kolonijalne oblasti je bilo v tem kraju precej katoliških središč kulturnega, verskega in socialnega značaja. Kapucini, dominikanci, jezuiti so imeli tu svoje samostane, danes je pa vse katoliško življenje omejeno le na zunanji del tega mesta, kjer ima tudi škof svoj sedež in lepo katedralo.

SIAM

Nekaj podatkov iz leta 1959

Katoliška Cerkve na Tajskem (Siam) je upravno razdeljena na 6 cerkvenih okrožij in ima po podatkih iz lanskega junija 109.133 vernikov in 2.405 katehumenov. Od 233 misijonarjev jih je že 87 domačinov, misijonskih bratov pa 92. A med misijonarji-duhovniki prevladujejo člani pariške Družbe za zunanje misijone; med mis. brati pa je najbolj zastopana Družba sv. Gabriela. Redovnic je razmeroma veliko: 687 in kar je še bolj razveseljivo je to, da je med njimi 447 domačink. Tako redovniki kot redovnice posvečajo posebno pozornost ustanavljanju in rasti katoliških šol. Lani so imeli po katoliških zavodih vpisanih 61.356. Od teh je bilo 29.997 deklet. Vsekakor je v tej mladini veliko upanja na lepšo bodočnost Cerkve v Siamu.

naši misijonarji pišejo...

To pot objavljamo izvlečke iz pisem, ki so jih naši misijonarji in misijonarke pisali misijonskim prijateljem v U.S.A., predvsem č.g. Karlu Wolbangu C.M.

Slika spodaj kaže prva japonska akademika pred poslopjem tokijske katoliške univerze, ki jo vodijo bo. jezuitje.

JAPONSKA

Pater VLADIMIR KOS S.J. se v pismu z dne 8. januarja zahvaljuje za dar iz U. S. A. in pristavlja:

“Vesel sem, kadar dobim tudi en sam dolar, ker smo v našem Social Settlement res ubogi med ubogimi in od predstojnikov ne dobimo, razen najnujnejšega, ko imajo tolike skrbi s katoliško univerzo, kako bi napravili iz sedanje, v tolikem nepopolne, ustanovo, zmožno tekmovali z državnimi univerzami. To tekmovanje je neizbežno; v njem ali klonemo, vsaj kar zadeva vpliv na javno življenje, ali pa zdržimo in zmagamo za določeno dobo let. V našem Settlement pa tudi nameravamo zgraditi moderno ambulanco, pravzaprav dispenzar, potem večje prostore za sprejem večjega števila gojencev-otročičev pod 3 leti štarosti, ki zanje skrbimo, ker njihove matere garko za vsakdanji kruhek oziroma ribo in riž. Mezde so za navadnega delavca strahotno nizke, hrana pa draga. Potem je pa tu še naša zasilna kapelica, ki jo bo treba dostojno povečati.”

S. ANICA MIKLAVČIČ, kanosijanka, piše oktobra lanskega leta:

“V zadnjem pismu sem Vam nekaj omenila o načrtih, da ustanovimo naš novi misijon na jugu Japonske v Kagošimi, kamor nas vabijo in kličejo in kjer čaka veliko dela za rešitev duš. Dela je sicer veliko tudi tu v Tokiju, da včasih res ne vem, kako naj se obrnem. Delavk je premalo, povsod slišiš isto tožbo. Če odpremo tisto hišo v Kagošimi, bo morala ena ali druga od nas tja, poleg tistih seveda, ki bodo na novo prišle, kajti treba je poznati jezik in razmere; tako se bo tu naše število zmanjšalo. Samo sedem nas je, pa smo vse tako navdušene za novi misijon in vse pripravljene iti

tja. Zdj se mi, da bom jaz med prvimi, ki bodo šle tjakaj. Prosim lepo, molite zame, da ne bom v oviro božjim načrtom. Sicer sem pa pripravljena na vse, tudi na žrtev, da bi tja ne šla, saj naše poslanstvo potrebuje ne le dela, ampak še bolj žrtev in molitev in trpljenja, posebno tu na Japonskem, kakor je rekel neki misijonar: Da, Japonsko bomo rešili samo na kolenih!..."

Usmiljenka s. ZUPANČIČ piše julija lanskega leta:

"Pred nekaj dnevi sem prejela lepi dar naših dragih dobrotnikov. Naj nebeški Misijonar poplača vsem žrtvice, ki so skrite v teh dolarjih, katere tako zelo potrebujemo za širjenje božjega kraljestva v deželi. Z darom smo mogle nabaviti šivalni stroj, na katerega zdaj šiva naših 23 deklet, ki so pri nas v penzionu in ki počasi druga za drugo najdejo pot do vere; celo nekaj redovnih poklicev je že izšlo iz te male družinice. Prosim Vas in dobrotnike, da še nas še naprej spominjajo v svojih molitvah in darovih!"

*Misijonski škof iz Osake — Japonec.
(Slika je poslala usmiljenka s. Zupančič)*

Istega meseca lanskega leta je pisala druga usmiljenka na Japonskem, častita sestra BENJAMINA KARDINAR, ki ji je bil poslan denar za vse na Japonskem delujoče slovenske misijonarje in misijonarke, da jim ga razdeli, o čemer takole poroča:

"Najlepše se zahvaljujem za tako dobrodošlo pismo, ki sem ga prejela prav pred mojim odhodom na letne duhovne vaje v Maiko. Šla je tudi s. Jančar in tako smo se spet vse tri slovenske usmiljenke na Japonskem sešle v naši japonski centralni hiši, kjer deluje s. Zupančič. Po izmenjavi čeka sem denar razposlala, kakor ste naročili. Č. g. misijonar Kos se je zahvalil za prejem. Njemu sem poslala tudi pismo, s prošnjo, da ga odpošlje ali odda s. Anicij Miklavčič, saj sta oba v istem mestu. Lepa priložnost, da s svojim duhovniškim obiskom razveseli rojakinjo, saj taka srečanja so na naši misijonski poti tako redka... A kar dvomim, da bi jo mogel osebno obiskati, ker je gospod silno zaposlen. Tudi s. Luževič je že sporočila, da je denar prejela. Začasno se nahaja v njihovi bolnici v Tokiu, ker je nekaj bolna, pa upam, da ne prehoda, saj je omenila, da se veseli skorajšnjega snidenja z menoj. Priporoča se pa v molitev. — Bog Vam pevrni ves trud in skrbi, ki jih imate za nas, misijonarje in misijonarke!"

HONGKONG

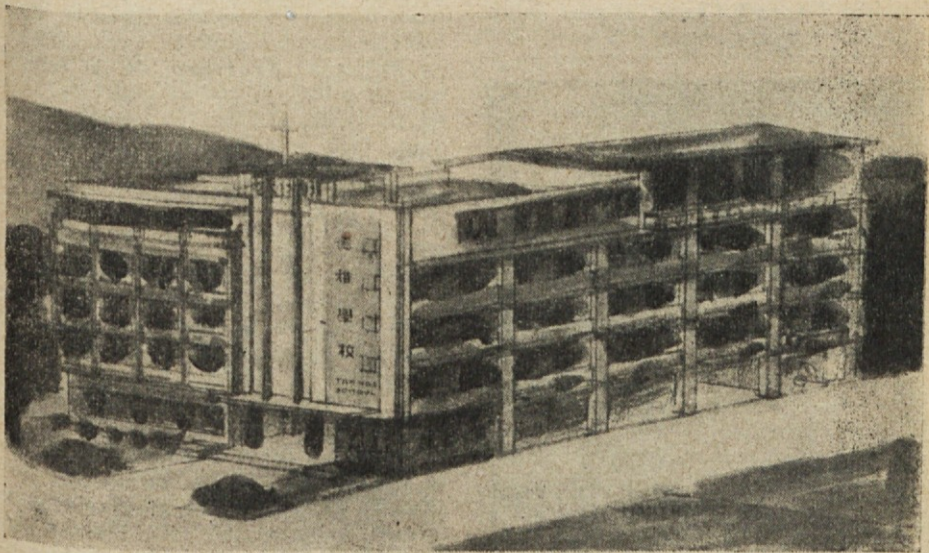
Izpred vrat Kitajske, v kateri je toliko let deloval, piše tudi bivšemu kitajskemu misijonarju č. g. Wolbangu salezijanec č. g. JOŠKO GEDER. V pismu sredi decembra lanskega leta med drugim javlja tudi sledeče:

"Skoraj ves dan sem zaposlen z dušnim pastirstvom, a ne po župnijah, ampak po raznih redovnih zavodih. Imam tudi v duhovni oskrbi naše misijonske sestre, ki jih je osem ušlo iz rdeče kitajske kletke, pa sedaj tu pomagajo raznim misijonarjem pri spreobračanju kitajskih beguncev, ki še vedno prihajajo čez mejo, kljub temu, da se s tem izpo-

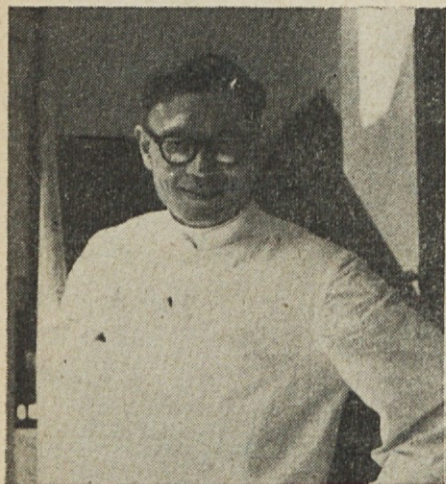
Takle lep razgled ima naša japonska misijonarka s. Jožefa Zupančič s svojega misijona v Maiko. Japonska je dežela otokov in zato lepih panoram ne manjka... Slika spodaj kaže skico za nameravano novo zgradbo za šolo kitajskih beguncev v Hongkongu.

stavljajo veliki smrtni nevarnosti; a žene jih želja, da se rešijo rdečega paradiža. Z žalostjo slišim od njih, kako so naša lepa, toliko obetajoča misijonska polja, skoraj že docela uničena. Pa naj bo, vse je v rokah najboljšega Gospodarja! Kadar bo čaša bridkosti polna, bo ljubi Bog že odvrnil svoj bič in bo prišla res Kristusova doba...

Pred mesecem dni so mi očetje jezuitje poslali neko rusko dušo, moža, ki ima kakih 70 let. Je iz Georgije in pravi, da je poznal "tovariša Stalina". Ne morete si misliti, kakšen vtis napravi na človeka pobožna ruska duša! Po sveti spovedi sem ga peljal okrog po zavodu; ko sva stopala po stopnicah v prvo nadstropje, se je mož ustavil pred Marijino podobo ter mi dejal: 'Gospod, pogledjte, ta je naša rešitev!' Več kot njegove besede so mi povedale njegove rosne in od veselja se lesketajoče oči. Mnogo sem zvedel od njega in sem si potem lažje razlagal globoko vdanost teh ruskih beguncev. Na tisoče jih je že šlo skozi Hongkong in z mnogimi sem imel opravka, pa nisem niti enkrat slišal žal besede

Kitajski duhovnik Chang, ki zdaj deluje skupaj z g. Majcenom v Vietnamu.

proti sedanjim ruskim krvolokom. To me zelo gane in vedno sem jih vesel, kadar jih spet najdem. Vsi so prepričani, da bo Marija rešila njih zatirano domovino. Kristus, ki je doslej še vedno zmagal, bo tudi to pot, tako verujejo."

VIETNAM

G. ANDREJ MAJCEN S.D.B., tudi bivši kitajski misijonar, piše sledeče sredi decembra:

"Prejel sem Vaše pismo. Hvala Vam za 300 in 150 dolarjev (poslano za domačinske bogoslovce!) To so res lepe vsote, kj jih zmorejo le požrtvovalne roke dobrih slovenskih ljudi. V neki vietnamski duhovni knjigi sem prav včeraj bral, da je treba ljudem priporočati "žrtve", ki so pot k popolnosti in svetosti. Mi Slovenci še nimamo svetnika na oltarju, pač pa imamo, hvala Bogu — svetnike za oltar. Duh požrtvovalnosti živi v našem ljudstvu, v naših družinah, v slovenskih dušah. Žrtve za vzgojo domače duhovščine so res nekaj lepega, svetega in pomembnega. Tu v Vietnamu imamo veliko svetih domačinskih dušnih pastirjev, ki so pravi duhovni očetje svojemu narodu in voditelji ljudstva. Župnišče je navadno središče vsega ljudskega življenja. Ne rečem, da je povsod tako, a gotovo po večini med tukajšnjimi številnimi naselbinami beguncev s severa. Duh vietnamskih mučencev živi med njimi. Te dni so začeli z romanjem relikvij nekdanjih vietnamskih mučencev od fare do fare, od cerkve do cerkve. Povsod jih sprejemajo s slovesnostmi, da je res ganljivo. 7. in 8. decembra pa so bile v Saigону še posebno velike slavnosti. Sveti oče je povzdignil saigonsko katedralo na stopnjo bazilike. Je to prva bazilika na Daljnem Vzhodu. Cerkev, ki so jo bili sezidali francoski misijonarji, stoji v sredini mesta, okrog in okrog pa so parki in palače; gotovo je to najlepši del Saigona. Za narodni marijanski kongres meseca februarja pa so postavili pred svetišče velik Marijin kip. Cerkveni stolp je viden daleč, daleč ven-

kaj iz mesta, in ob lepem vremenu se zvonovi čujejo celo sem v Thu-Duc, kakih 10 km zračne črte. Tako je hotel sveti oče nagraditi Vietnamce za njihovo zvestobo in navezanost na Skalo-Petra.

Tu pri nas, pod mojim vodstvom, zdaj zorijo bodoči vietnamski duhovniki. Hvala Bogu, naraščaja je veliko, kakih 100, tako lažje izbiramo, da pridejo res najboljši značaji do cilja. Živimo seveda še vedno zelo revno in v barakah, kjer manjka najpotrebnejšega za redni potek študij. Vsi gojenci bodo morali delati tudi državne izpite. Njih vzdrževalnina je po večini na naših ramah, in še obleko in knjige jim moramo večji del mi nabaviti. V maju bi radi odprli novicijat, do tedaj je treba bodoče novince temeljito pripraviti duhovno in umsko. Pred vstopom v novicijat tu zahtevamo dokončano srednjo šolo. Ker je število vedno večje in študij daljši, potrebujemo vedno več prostorov. Zdaj moramo zidati še vsaj eno spalnico in eno učilnico, ter kapelo. Kako sem Vam hvaležen, da ste mi obljubili preskrbeti po dobroti profesorja dr. Jožeta Galeta vsa liturgična oblačila! Prosim, pošljite lahka, ker tu je veliko potenja... In ne pozabite lep križ za nad tabernakelj, prosim lepo! Kipe lahko kupimo zelo lepe in poceni tu. A mašna knjiga, ciborij, križev pot in drugo, vse to bi prišlo zelo prav, če bi bila "slučajno" kaka prilika... Kelih, ki ste ga od č. g. Julija Slapšaka prejeli zame, pravite, da je že na potu, kajti še ni prišel. Hm, vožnja do nas traja... Hvala lepa vsem za vse!"

SIAM

Kratko je pisala sredi lanskega leta tudi č. m. KSAVERIJA PIRC O.S.U., ki vodi velik uršulinski samostan na severu Siama v Chiangmaju:

"Pri nas pravkar zidamo novo krilo šolskega poslopja in sem silno zaposlena z osnutki in načrti za opremo laboratorija za fiziko in kemijo. Trudimo se, da je naša šola na višini v vseh strokah, pa ne le radi znanosti, ampak da vodimo

Slamnik indonezijskega dekleta; gotovo služi tudi namesto dežnika...

mladino k vrednotam, ki jih vse znanosti ne morajo nuditi, Svet Kristusu! Ta brezmejni poganski svet okrog nas, navidez tako ljubezniv in ves nasmejan, v resnici pa pogreznjen v tako črno temo...! Najhujše je, ker ne vedo ali n očejo spoznati, da so v temi. Pomagajte z molitvijo in žrtvami, da jim končno zaslje Luč, ki je Kristus!"

INDONEZIJA

Druga slovenska uršulinka, ki je preje tudi nekaj časa delovala v Siamu, sedaj živi in deluje že več let v Indoneziji, v mestu Djakarti. To je m. DEODATA HOČEVAR, ki je v septembru lanskega leta pisala istemu č. g. Wollbangu med drugim tudi tole, kar nas bo zanimalo in vzpodbudilo:

"Oprostite, da Vam šele danes izrekam zahvalo za Vaše pismo. Radi boleznem sem

že od janija primorana počivati. Poslali so me v Bandung, ki ima milo podnebje, da čim prej okrevam. Je že veliko boljše in zdravnik upa, da se bom mogla v novembru vrniti v Džakarto in začeti delati. Hvala Bogu!

Bog povrni za denar, ki ste ga iz sklada za l. 1958 poslali m. Angelj za naš misijon. V septembru so imele uršulinke generalni kapitelj v Rimu in tja je moralo iti tudi nekaj naših sester, ki bodo v Rimu nakupile za Vaš denar to, kar potrebujemo tukaj, in prinesle nazaj grede. Za vse smo Vam zelo, zelo hvaležni!

Pri nas je zdaj težko za šole. Izdali so zakon, da tujci ne smejo več poučevati. To leto je mogoče prositi za indonezijsko državljanstvo. Veliko misijonarjev je že prosilo, a še nobenemu ni bilo naklenjeno, in prav zdaj so izdali tak zakon...! Čakamo in upamo, da bodo ustregli našim prošnjam, a kdaj, ne vemo. Prav te dni se je mudil tu kardinal Agagianian. Včeraj ga je sprejel predsednik republike; morda bo visoki cerkveni dostopanstvenik le kaj dosegel. Kdor prosi za državljanstvo, mora napraviti izpit iz indonezijskega jezika in zgodovine Indonezije in potem čakati na vladni odlok. Naš šolski minister je bil od Moskve odlikovan!!!

INDIJA

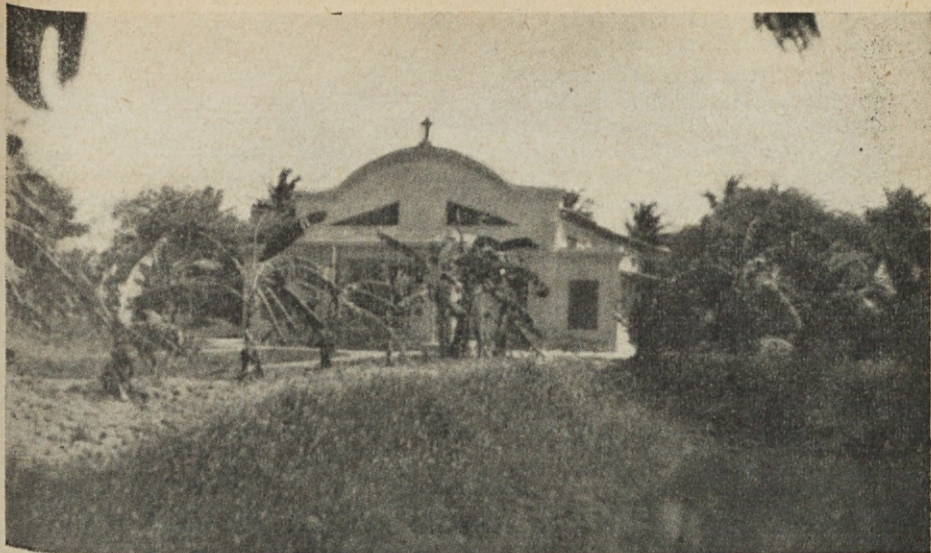
Marsikako zanimivo zrno najdemo v pisemcih, ki jih p. STANKO PODERŽAJ S.J. od časa do časa pošilja svojemu požrtvovalnemu sodelavcu in zastopniku v U. S. A. č.g. Juliju Slapšaku. Le poberimo nekaj teh zrn:

„Naš kalkutski nadškof je prejel pomoznega škofa, ki je Indijec, s pravico nasledstva. Preden tje bil posvečen, je prišel obiskat tudi mojo faro. — Zadnje čase so me „finance“ precej zdelavale, da sem poštenoagal. S komunistično mestno upravo smo se dajali glede cerkvenih dajatev; zdaj jih pustim pri miru, ker se pri njih ne da nič doseči, je vse zaman. Zdi se mi pa, da imajo zdaj komunisti tukaj manj vpliva. V Kalkuti pa

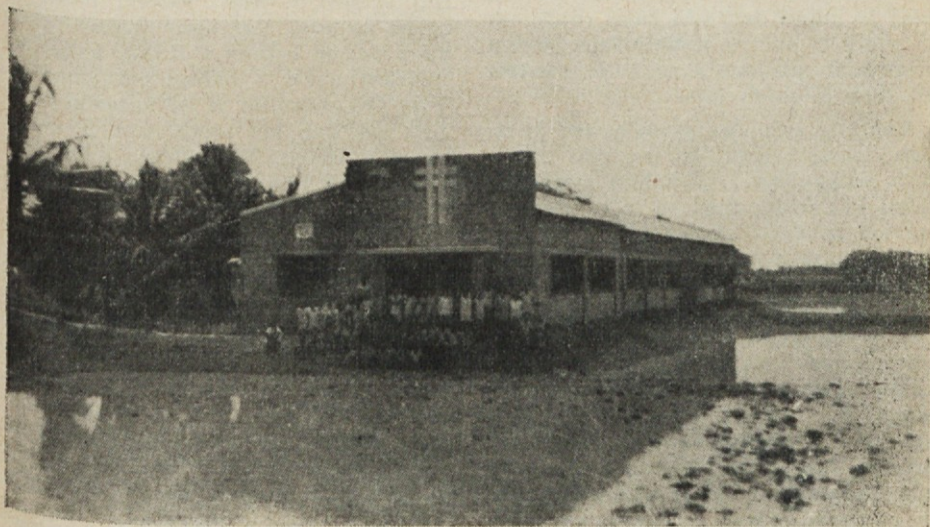
so imeli pred tedni protestni shod in spreved; bilo jih je toliko, da je bil za tri ure njih pohoda ves mestni promet ustavljen... Vendar izgleda, da so komunisti v Indiji uro zamudili. Izobraženi krogi so spregledali, meščanstvo tudi precej, kmetje so večinoma za kongresno stranko, samo delavstvo je za komunizem, a kar je organiziranega, tudi ni več tako levičarsko. Vendar se pa nikoli ne ve, kako se bodo razmere razvijale in bo na vsak način treba več molitve in več dela... Spreobračanja so v takih razmerah redka, kljub silnemu našemu delu. Berem v življenjepisu p. Riccija, kako sta s tovarišem imela na Kitajskem v dveh letih nekaj čez 20 spreobrnjencev. Jaz bi se počutil v teh razmerah v devetih nebesih, če bi jih mogel po deset na leto iz hinduizma v katoliško Cerkev prevesti. Pri Ricciju pa pravijo, da je imel svoje delo za neuspešno... Seveda, v tistih časih ni bilo toliko tega narodnjaštva kot je danes med nami, pa tudi mi menda nismo taki svetniki, kot so bili veliki misijonarji, zato pa le pridno molite za nas!”

Misijonar, ki je gornje pisal, je zdaj v mestu blizu Kalkute, v Čandernagore, pred leti pa je deloval k Khariju, kjer je s pomočjo dobrotnikov-rojčakov marsikaj lepega napravil. Na njegov nekdanji misijon, ki je Slovincem že precej znan, je bil lani poslan iz Kalkute drugi slovenski jezuitski misijonar, ki je pred leti veliko pisal v „Kat. misijone“ (in upamo, da bo še...), namreč o. LOJZE DEMŠAR S.J. Kako se ima na novi postojanki, razvidimo iz pisma č. g. Wolbangu, ki ga je pisal septembra lanskega leta. Takole piše:

„Silno so me ganile vrstice, ki ste jih pisali p. Janezu Ehrlichu. Komaj sem postal pastir božjih ovčic na bengalskih poljanah, mi je že Vaša misijonska ljubezen naklonila lepo darilce! Naj Vam povrne dobri Bog, ki poplača celo čašo vode... Kot da bi vedeli, v kakšnem stanju sem se znašel na tej misijonski postaji, ki jo je tako lepo uredil p. Stanko

Ko je pred leti p. Stanko Poderžaj S.J. prišel v Khari, je našel postalo še zelo neorganizirano. Ena prvih njegovih skrbi je bila, dati Najsvetejšemu in vernikom dostojno in prostorno hišo božjo. V ta namen je popolnoma predelal bivšo šolo in jo spremenil v lepo svetišče; za šolo pa je postavil povsem novo poslopje, ki je v okras misijonu. Zdaj je treba pozidati še dekliško šolo, kot pravi misijonar p. Lojze Demšar S. J., ki zdaj deluje v Khariju in ki je tudi poslal ti dve sliki: gornja kaže cerkev, spodnja pa deško šolo v Khariju.

Poderžaj, pa se je potem nabralo toliko težav, da skoraj tonem v njih.

Pred vsem vlada v deželi silno siromaštvo. Že dve leti je bila letina zelo slaba, da ljudje skoraj stradajo. Kot me je Bog poslal v Morapaj za časa silne bengalske lakote, tako je božja previdnost tudi zdaj odkrila, da me ljudje tukaj potrebujejo. V Morapaju sem s pomočjo dobrotnikov in oblasti mogel pomagati tisočim in tisočim, da niso pomrli od lakote, in tu prav tako na stotine ljudi trka dnevno na moja vrata (bolje rečeno: nič ne trkajo, ker tu imajo navado, da kar vstopijo in povedo, kaj bi radi!). Organiziram, kolikor morem: začel sem z delitvijo mleka med najmlajše otročiče, in tu so družine s številnimi otroki — nobene birth-control še ni na deželi. Zadnji teden sem razdelil mleka med 1300 družin, za vsakega otroka malo. Seveda je to mleko v prahu ali konzervirano. Nad 120 paketov je šlo dnevno med ljudi, in v vsakem paketu je šest posod mleka. Drugi teden bom moral začeti dajati še kaj drugega. Iz Kalkute sem pripeljal 600 vreč koruze, ki jo bom razdelil trpečim in lačnim po deželi. Vse je treba organizirati, drugače ne pride vedno v res potrebne roke. Treba je napraviti listke, kartoteko, delitev urediti, kdaj in kateri dan dobi kaka vas... in za vse sem sam s pomočnikom, svetim belgijskim misijonarjem, ki je na tem misijonu že dolga leta...

Khari je zelo lepa postaja, vse je zidano, cerkev, župnišče, sestrski samostan, deška šola... Jaz bom moral sezidati še dekliško šolo, pa bo to področje razvoja misijona zaključeno. Ljudje radi prihajajo v cerkev, celo med tednom. V nedelje je prva maša ob pol šestih in se cerkev napolni z odraslimi. Ob sedmih je mladinska maša in se cerkev napolni do zadnjega kotička; svetih obhajil ni ne konca ne kraja. Popoldne pa vsi skupaj spet cerkev napolnijo za blagoslov ali litanije, kot smo doma rekli. Jaz kraj in ljudi dobro poznam, pa se mi ni bilo treba ne vem kako uživljati v delo in razmere. Seveda, v mestu, kjer sem

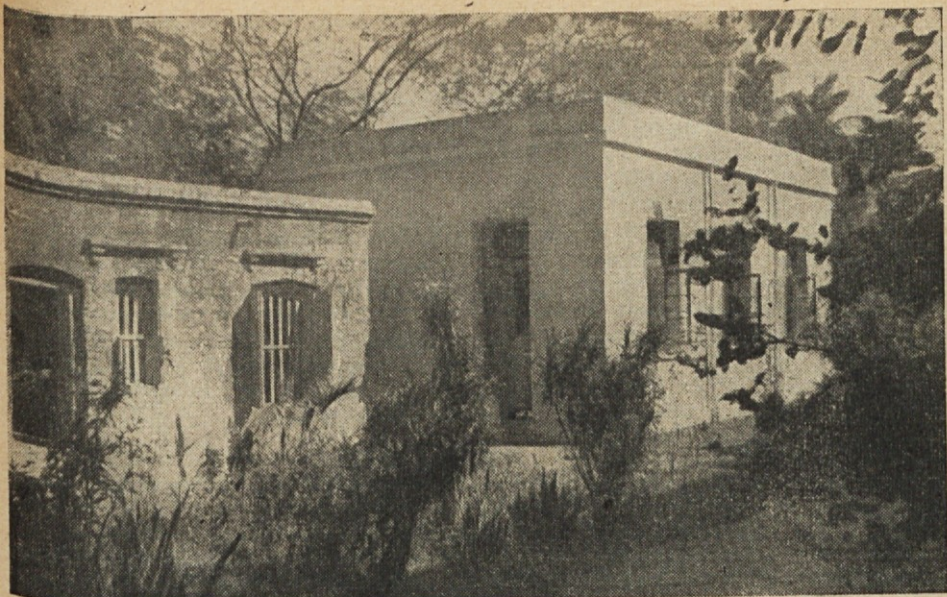
deleval preje več let, so me malo pogrešali, ker so se navadili name. Misijonarji, ki so se zgrinjali z vsega podeželja po opravih v našo hišo v Kolegiju, so me imeli radi, ker sem šel vsakemu rad na roko. Osem let sem deleval tamkaj na ta način in marsikak misijonar mi je rekel: Ali vam ni žal, da niste zunaj v dušnem pastirstvu? Pa sem ma odgovoril: Zame je povsod delo za duše, bilo v velemestu ali pa zunaj na deželi, povsod lahko delam za duše, če vršim božjo voljo! — In res, sem prav tako srečen tukaj na deželi, kot sem bil v velemestu, čeprav je način življenja in dela zelo različen..."

Iz Kidderpore, ki je v predmestju Kalkute v Indiji, piše misijonar o. JOŽE CUKALE S.J. č. g. Wolbangu med drugim tudi sledeče:

"Potom p. Ehrlicha sem prejel lep šop dolarjev; v eni od poletnih številčk Kat. misijonov pa nasledim imena mojih prijateljev med darovalci: gg. Jožeta Snoja, Stanka Skvarča, "Johna" in dr. Jakliča. Kako se prileže dar, a še lepše je, da se te prijatelji spominjajo. Denar drži pokoncu moje delo, njihovo spominjanje in žrtve pa mene. Bog jih poživljaj skupno z vsemi, katerih imena še nisem zasledil. Naj bodo zapisani prav vsi z zlatimi črkami v Knjigi življenja!

Nekaj novic z našega misijona: P. Van, Ceylončan, ki je bil nedavno dodeljen naši fari kot tretja moč, je moral zapustiti Indijo. Ne dajo mu državljanstva. Vzrok je najbrž v tem, da Ceylon ne da vize Indijcem, ki so se nastanili na otoku; klin se s klinom zbija, luknja pa ostane pri nas v Kidderporju...

Naša žosistovska akcija živahno napreduje. Kakih deset fantov je gibanje zares zajelo in zdaj so pridno na delu. Polje se jim kar ponuja, saj smo v delavski četrti. Barake morajo izginiti, je geslo. Občina sicer toži, da nima denarja, a občinski svetovalci nam gredo na roko. Fantje poučujejo barakarje o snagi, govore z lastniki zemlje, obveščajo kalkutsko občino o termometru razpolo-

To je poslopje dispanzerja v Morapaju, Bengalija, kjer je naša misijonarka, mati Magdalena Kajnič že leta in leta vneta delavka ljubezni in so ji ljudje vzdeli pridevek — Čudodelna zdravnica.

ženja med ljudmi... V načrtu imamo moderno naselje v predmestju. Sodelovanje ljudstva in oblasti je bistvenega pomena. Počasi že padajo zidovi, ki ločijo kristjane, mohamedance in ubožne hindujce. Pridno molimo: Tvoje kraljestvo pridi v naše tovarne, delavnice in zanemarjene dele mesta. Med člani gibanja sta tudi dva hindujca, dva druga pa sodelujeta, nekaj simpatizerjev imamo pa tudi med muslimani. To je tista zadeva, ki sem jo večkrat omenjal v svojih pismih in zanjo prosil molitve. Ljudje že pridno pomagajo in nabirajo se že kramnji, lopate, les, strešniki itd. Ljudje ne smejo umirati kot muhe od kolere, malarija, jetike in stradeža. Smisel za skupnost se prebuja. Kristus na svojem pohodu ne bo našel več smrdljivih voda, blata in uši, ampak mladina mu pripravlja slovesen sprejem in sprevod skozi čedna naselja. Bog daj, da bi se ta sen hitro in temeljito udejstvil...!"

V naslednjem pismu se misijonar zahvaljuje za 750 dolarjev, ki jih je prejel od č. g. Wolbanga, da jih izroči p. provincialu in škofu za vzdrževanje treh domačih bogoslovcev. O tej nad vse pomembni akciji, ki jo je g. Wolbang razvil med rojalki v Severni Ameriki, in ki rojeva tako bogate sadove, bomo na široko poročali v eni prihodnjih števil, kakor nam obeta sam g. Wolbang, ki nam bo v ta namen poslal potrebno gradivo.

Na Slovencem dobro znanem misijonu Morapaj v Bengaliji se čudovito udejstvuje lorentinka mati MAGDALENA KAJNČ, ki ima vedno dela čez glavo v dispanzerju, zato le redko in kratko piše, pa so nam sledeče vrstice poslana po č. g. Wolbangu, toliko bolj dragocene. Pisala jih je oktobra lanskega leta: "Prav iskrena Vam hvala za veliko-dušni dar 30 dolarjev, ki sem ga prejela po g. Berniku. Tisočeri Bog povrni

Vam in vsem dobrotnikom, ki od svojega trdo zasluženega žrtvujejo tudi za misijone.

Upam, da mi boste odpustili, ker se Vam nisem takoj zahvalila. Ko bi Vam bilo mogoče vsaj enkrat stopiti v naš dispanzer, bi gotovo razumeli, zakaj sem odlašala s pisanjem. Ljudje prihajajo od ranega jutra do večera, 200 do 300 dnevno, mnogi iz zelo oddaljenih vasi in vsak hoče priti prvi na vrsto. Treba je veliko potrpljenja in kolikor mogoče vsem ustrediti. Poleg zdravil, delimo tudi mleko, vsaj tistim, ki so najbolj potrebni. V pomoč pri vsem tem delu mi je le eno dekle. Cene zdravil se vedno višajo, moje delo pa zavisi le od dobrotnikov, zato sem še toliko bolj hvaležna za vsak dar.

Zadnje mesece so vladale pri nas zelo težke razmere, a zdaj bo še slabše. kajti nastopile se velike poplave od preobilnega dežja. Vendar ljudje tudi te dni prihajajo, nekateri v čolnih, drugi pa kar po vodi do kolen, mestoma celo do pasu ali do vratu. Večina kolib je pod vodo, mnoge se rušijo, a sirote se stiskajo po kotičkih, kjer je vsaj košček suhega prostora. To bo povzročilo še več bolezni, in ko voda le malo odteče, ne bo nikdar dovolj časa, da postrežem bolnikom, ki bodo navalili bolj ko kdaj. Priporočam sebe in naše sirote Vašim molitvam in pomoči!"

Iz bližnje himalajskega pogorja, iz indijske pokrajine Assam, se oglašja s. TEREZIJA MEDVEŠČEK, iz družbe Hčera Marije Pomočnice:

"Kaj mislite vendar, ko se Vam tako dolgo ne zahvalim za pomoč, ki nam je prišla prav tedaj, ko smo jo najbolj potrebovale. Veste, da smo dokončavali gradnjo cerkve, ki je zdaj že vsa lepa in urejena, le okolje moramo še poravnati in urediti. Ker sem morala vso gradnjo nadzorovati, sem zdaj precej utrujena. Bilo je treba skrbno in neprestano paziti, da so delavci opravljali svoja dela kot treba; so namreč zelo površni. Ko so škof blagoslovil novo cerkev v čast Mariji Pomočnici kristjanov, je bila ve-

lika slovesnost, pri kateri smo tudi krstili eno deklico, 30 pa birmali. Zdaj je prostora v cerkvi ne samo za nas in naše sirote, ampak tudi za bližnje in daljne okoličane. Še enkrat vsem, ki so kaj sodelovali; z darovi in molitvijo, prav lep Bog povrni!"

S. MARIJA ANGELA, ki je že nekaj let delovala v deželi Ruanda-Urundi v sredini Afrike, je morala za nekaj časa zapustiti misijonsko polje zaradi bolezni; sedaj je, hvala Bogu, že boljša. Takole o vsem tem in še o drugem piše koncem lanskega leta in v začetku letošnjega leta iz Belgije č. g. Wolbangu:

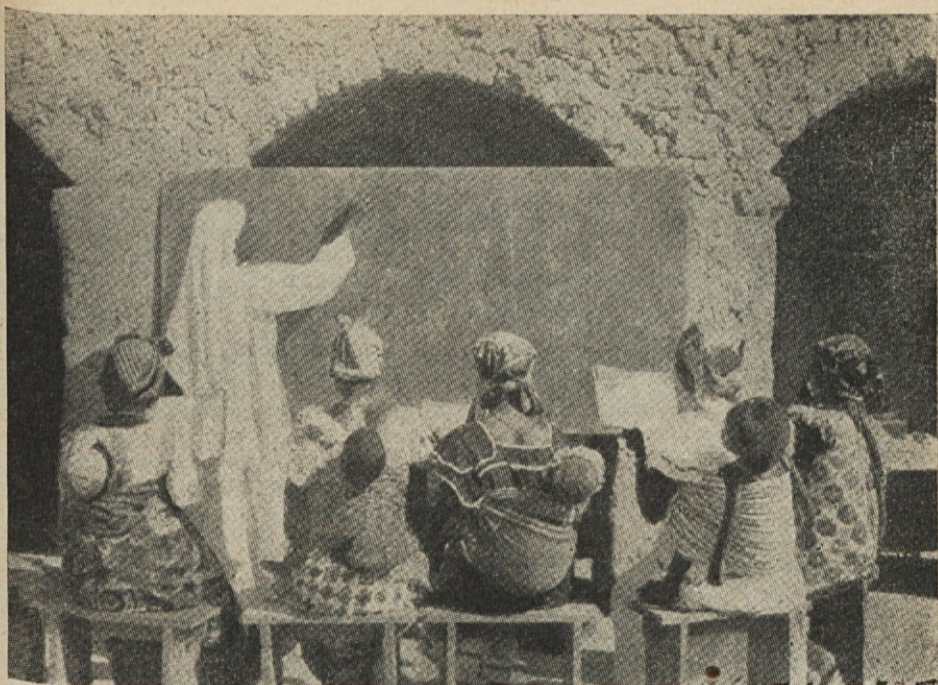
"S težkim srcem Vam naznanjam, da mi je Gospod naložil veliko žrtev: zapustiti misijonsko polje in iti v Evropo, po zdravnikovih odredbi. Hvala Bogu, pa ne za vedno, ampak le za nekaj časa, dokler ne ozdravim. Zdj se nahajam v Liege, v sosesčini č. g. Vinkota Zaklja, kjer sem več let pred odhodom v misijone delovala.

Bolezen mi je ohromila ud za udom, a s pomočjo tukajšnjih zdravil in zraka mi spet oživljajo. Predstojniki mi dajejo upanje, da bom šla prihodnje leto lahko spet nazaj v misijone, ako bo šlo zdravljenje tako lepo naprej kot doslej. Hvala Vam, ker ste molili za moje zdravje!

Žalostna sem bila, ker sem mislila, da ne bom več mogla brati "Kat. misijonov", ki sem jih prejemale v misijone; a Vi mi pišete, da mi jih boste pošiljali semkaj. Kako ste mi ustregli! Bog Vam plačaj!

Vesela sem, da morem storiti tudi tu vsaj nekaj za naš misijon in misijone sploh. Imamo krožek gospa, ki zbirajo obleko za naš misijon; kar dobe, tu predelavamo in izpopolnjujemo in mesečno pošiljamo v misijon. Poleg tega je tu na študiju kakih 16 črnih visokošolcev z našega misijona; od teh so 4 celo poročeni in imajo s seboj ženo in otroke. Ko do študirajo, se vrnejo. Zelo so bili veseli, ko so me tu našli; pravijo, da sem njih

Sredi Črne Afrike tudi mamice hodijo v misijonsko šolo...

angel varuh, ki jih spremljam, kamor gredo...

Razlika med Ruando in Belgijo je pa zares občutna. Tam večna pomlad, tukaj pa zima, ki je moji črnici niso doslej poznali, in tudi ne snega ne ledu; vse jim je novo.

Komunisti tu se zelo trudijo, da bi afriške študente pridobilj zase. Zato je zelo važno, v kakšno družbo pridejo ti naši črni prijatelji. Me jih skušamo vpeljati v dobre krščanske kroge. Zaupajo nam in nas vedno vprašajo "za svet, preden se spuste v kake odnose z nepoznanimi.

Prosim, molite zame, da čim prej popolnoma okrevam, ker že težko čakam, da se povrnem v svoj misijon!"

Zanimive stvari poroča brat KAREL KERŠEVAN C.M. iz Belgijskega Kon-

ga v dveh pisnih, oktobra lanskega in februarja letošnjega leta:

"Pri nas še ne bomo imeli tako kmalu domačih bogoslovcev. Predstojniki mislijo na lastno malo semenišče. Vprašanje je, kdaj bo to mogoče, ko pa ni dovolj misijonarjev niti za redno misijonsko delo med pogani in oskrbovanje oziroma redno dušnopastirsko delo. Trenutno je tudi ozračje tukaj zelo negotovo in po nekaterih pokrajinah napeto; medsebojno so se začeli pobijati, vasi požigati in se maščevati drug nad drugim. Ti ljudje se vedno poslužujejo skrajnih sredstev v njih ozkem krogu vaškega obzorja, kakor so ravnali pred prihodom belih. Sedaj hočejo biti samostojni, pa se ne morejo nikjer obvladati, stvarno razsojati in trezno ukrepati. Verjamejo vsako bajko, ki jim jo kdo ponuja, zlasti

tako, ki je naperjena proti belim. Vedno bolj pogostni so izzivalni napadi na posamezne belce, tudi uradne osebnosti. K sreči še nimajo strelnega orožja, pa belega kljub temu navadno premagajo, ker jih je več proti enemu. V naši bližini se je skupina nogometašev vozila s tovornim avtom na tekmo in jih je spremljal beli misijonar. Bilj so iz sosednjega vikarijata in misijonar je bil mlad, komaj došel iz Evrope. Srečali so upravnega državnega agenta, ki je potoval v svojem avtu, in začeli so mu izzivajoče vzklikati. Ta je obrnil, dohitel tovorno vozilo, ga prehitel in se postavil na cesti počez, da tako ustavi kamion. Kot državni uradnik z avtoriteto se je pripravil, da vzame na zapisnik šoferja in ostale. Toda moral je odnehati, ker so mu grozili, da mu uničijo avto, kar je tukaj na dnevnem redu. Misijonar je bil nema priča tega dogodka. — Po januarskih dogodkih lanskega leta v Leopoldvilleju so domačini ožigosalj kot ubijalce: generalnega guvernerja kot št. 1, poveljnika vojske kot št. 2 in apostolskega vikarja kot št. 3. Seveda delajo to podtalni elementi, ki razširjajo vsake vrste nesmiselne vesti, ki jim pa navčna množica slepo veruje. Organi javne varnosti in vojaštvo morajo biti v stalni pripravljenosti, da preprečujejo izgrede in delajo red. Podeželje ponekod obletavajo s helikopterji, da imajo lažji razgled.

Konec februarja 1960 bodo pretekla tri leta, odkar sem po povratku iz Evrope prišel na to postajo, kjer se nahajam sedaj. Letos po novem letu me je že napadla malarija in kmalu za tem so se pojavile bolečine v križu. Ker nisem bil za delo, je zdravnik odredil rentgenski pregled. Iskal je drugo, pa je nehote našel ledvične kamne. Poleg zdravil mi je določil dieto. Po treh tednih so bolečine pojenjale in sedaj sem dober. Sicer pa tudi ni časa biti bolan. Že od začetka decembra sem bil odsoten zaradi dela in pozneje zaradi bolezni, to cela dva meseca. Medtem je tu v Itipu strela napravila precej škode na cerkveni električni inštalaciji, tako tudi v hiši sester.

Isti dan, ko sem se vrnil, je pa električni motor sam odpovedal: zlomila se je gred. — Eden misijonarjev, ki se je pravkar vrnil iz Evrope, je šel z avtom svoje postaje v Bikoro po svoje kovčke in drugo prtljago, ki je prišla za njim. Sredi pota je na nekem ovinku izgubil kontrolo nad vozilom, zavozil v hosto, se prekucnil ter butnil z zadnjim delom ob drevo. Kljub temu, da je bil sam, je mogel zlesti izpod vozila sam, nepoškodovan; imel je srečo. A zdaj čaka avto name, da nad njim preizkusim svojo spretnost; zdrobljenim šipam seveda nisem kos. — Prejšnjo nedeljo me je vzel prevzvišeni s seboj na sosednjo postajo, 75 km daleč, kjer naj bi nadomestil nek del v tamkajšnjem tovornem avtu. A tudi mi smo imeli smolo na naši vožnji tjakaj. Vreme je bilo viharno in dvakrat je moral šofer v dežju sekati veje polomljenih dreves, da smo mogli čeznja. Slednjič, v tretje, je bila cesta popolnoma zabarikadirana, tako da nismo mogli naprej, a k sreči nismo bili več daleč od cilja. Neki drugi voz, ki je pripeljal nam nasproti, se je ponudil, da nas prepelje do postaje. Pustilj smo torej naš kamionček na cesti in presedli. Že tedaj so nam pravili, da je neurje naredilo na postaji, kamor smo bili namenjeni, veliko škode. Kmalu smo na lastne oči videli razdejanje: Pred nekaj leti od vlade pozidano šolo je vihar popolnoma odkril in pločevinasto streho še dokaj mirno položil poleg šole na zemljo. Druga začasna šolska stavba na postaji je bila deloma porušena, vse naokrog pa polno izmruvanih in polomljenih dreves. Nevihta je divjala od 12. do 13. ure in je ta čas bil en sam misijonar na misijonu, ker gre drugi misijonar ob nedeljah navadno na deželo. Misijonar je izjavil, da se je lepo tiščal v hiši in čakal, kdaj se bo streha nanj podrla. Pa je srečno prestal... Naslednji dan se je škofu mudilo nazaj v Bikoro, 150 km daleč. Pa tudi na tej poti, ki pelje preko našega misijona, smo imeli smolo, toda popisovanje bi predaleč privedlo. Tako nam res ni dolgčas, kakor vidite..."

Sestra Vincencija Novak iz Južne Afrike deli otrokom sladko grozdje — z misijona!

Iz Južne Afrike, v kateri doživljajo velike pretese radi rasnih krivic belcev napram črncem, imamo poročila od treh slovenskih misijonarjev in misijonark.

Z svojega novega misijona v Belfastu (Transvaal) piše č.g. KLADNIK FCS: "Ne zamerite mi, ker sem z zahvalo za poslani denar malo kasen. Sem tako zaposlen, da komaj diham. Domov že več leto dni nisem pisal. Dopoldne poučujem katekizem na postaji, kjer je sedež župnije, popoldne pa grem na podružnice in prihajam domov ob 11. ali 12. uri ponoči. Zjutraj pa spet ob petih na nogah. Tako gre dan za dnem. Tudi ob nedeljah ni zame prostega trenutka; imam tri službe božje, dopoldne dve in popoldne ob petih tretjo. Župnija se zelo lepo razvija. Vedno novi obrazi se javljajo k pouku. S tem pa tudi delo raste. Za božič jih bo lepo število krščanih. Škoda, da ste tako daleč, ker bi mi sicer lahko prišli na pomoč. Tako pa vsaj molite same, da vzdržim v teh naporih."

Uršulinka m. KSAVERIJA LESJAK O. S. U. pa piše sledeče:

"Tu doli se pripravlja nevihta, ki bo odločila bodočnost Afrike. Mirnim po-

tom se stranke ne bodo sprijaznile, pravednice na eni strani, na drugi pa krivice, kličejo spopad. Mi zaenkrat še mirno in uspešno delujemo za duše poganih v šoli in izven nje. Žetev preteklega leta je bila bogata. Nad 150 imen smo vpisali v krstno knjigo, ne všteti novorojenčke. V razredu se je število katoliških otrok dvignilo na 55%. Glede šolskih uspehov je naša misijonska šola daleč pred državnimi. Zato smo tudi želi pohvalo od strani šolskih oblasti, vendar to še ne pomeni, da nas bodo kaj dalje čase še trpeli v našem delokrogu. Vsako leto moramo ponovno vložiti prošnjo za obstoj naših šol. Katoliške srednje šole so z nekaj malo izjem že vse zaprte. Katoliškega ženskega učiteljišča, ki je bil svetilnik na gori, že tudi ni več. Naše učiteljstvo nam je zvesto, kljub zmanjšani mesečni plači. Upamo, da se bo božja Mati milostno sklonila nad nas in nam pomagala, saj jo tako zaupno prosimo."

Oblatinja s. TEREZIJA BENIGNA ŠTEH piše misijonskemu krožku v Gilbert v U. S. A.:

"Iskreno se Vam zahvalim za prijazno pismo z voščili in darilom. Vse zelo cenim in prosim ljubega Boga, da Vam

bogato poplača. — Tukaj počasi napredujemo. Včasih doživimo lepe praznike, kot so prva obhajila, birma, itd. Šola je napolnjena, 168 učencev, za katere skrbe 4 učitelji. Uspehi pouka so, hvala Bogu, lepi. Smo pa sredi protestantov, ki niso nič kaj prijazni z nami, n amreč oblastniki; ljudje na splošno so pa dobri. — Že tri leta tvpmo sušo in ljudstvo je vedno bolj revno. Živina je večina poginila, kar je še ostane, jo mo-

rajo hraniti z ajdo, kar pa stane. Meso se težko dobi in je zelo drago, tako tudi maslo in mleko. Ljudje se preživljajo s kruhom in čajem; zelenjava in sadje sta predraga. Molimo in upamo, da bo vsaj to poletje kaj dežja. Potem bi spet vse ozeleno in nastopili bi boljši časi. Prosim Vas, da nadaljujete z molitvijo in pomočjo; zlasti molite za tiste, ki naše misijonsko delo zavračajo, da se spreobrnejo.

DAROV IN ZAHVALE

Tretjerednica iz Gorice **daruje** za slovensko semenišče v Adroque, Argentina, v spomin blagopokojnega škofa Rožmana 50.000 Lir, neka Marijina družbenica pa v isti namen 30.000 Lir.

Zahvala Baragi: "Javno se zahvaljujem Frideriku Baragi. Na njegovo priporočilo sem dobila delo takoj, ko sem se mu priporočila. Vsakič, ko se nanj obrnem v kakih zadevah, sem uslišana že prve dneve devetdnevne. Tako sem zadobila veliko zaupanje vanj." — M. U., Tolminka.

V SKLAD ZA VSE SLOVENSKE MISIJONARJE

Goriška (v lirah): Petrovčič (iz Švice) 500; N. N. 3.400; Goričan 4.000; H. S. 4.800; Misijonski odsek goriške Marijine družbe, zbirka 118.850; S. T. 1.000; K. M. 100; N. N. 1.000; N. N. 1.000; N. N. 450; A. Košuta 500; N. N. 500; N. N. 1.000; Steverjan 15.000; Slov. sirotišče v Gorici 1.100; N. N. 1.000; N. N. 500; N. N. 6.000; Mira Brajnik 3.500; Tretjerednica iz Gorice 50.000; N. N., Marijina družbenica iz Gorice 10.000; P. P. Pavlič, za o. J. Cukale 5.000; N. N. za g. A. Majcena 1.600; N. N. za 2 krsta (Peter in Pavel) 2.000; N. N. za 2 krsta (Marija in Jožef) 1.000; N. N. za 5 krstov umirajočih, 500 Lir.

Tržaško: N. N., Marijina družbenica 1.000; N. N. po mons. Silvaniju (Opéine) 7.850 Lir.

Argentina (v pesih): Gomilšček, Villa Madero, 100; N. N. San Justo 290; N. N. Miramar, za o. J. Cukale 250; za o. V. Sedeja 250.

Francija: Č. g. Stanko Kavalar je zbral med rojaki 60 N.F.

Venezuela: Ilija Marija, za misijonarko m. Kavarijo Lesjak OSU, 30 dolarjev.

ZA MISIJONE

USA in Kanada (v dolarjih): Družina Markun, Jožet, 2; Joseph A. Ray, Indiana, 1; iz Toronto, Kanada: N. N. 3; Anica Milavec, 10; Angela Genorja, 4; otroci slov. šole 8 dol.

Argentina (v pesih): Družina Dreisibner, Bariloche, 50; N. N. San Justo 50; Ana Frau, Olivos 50; Peternelj-Golob, Lujan 150; Drenski, Buenos Aires 25; č. g. Vladimir Zmet, San Nicolas 500; družina Kramar, San Nicolas 51.

ZA BAROVO MISIJONIŠČE V ARGENTINI

Gorica: N. N. 1.000 Lir; Goričan 3.000 Lir.

Chile: dr. Anton Trdan 160 arg. pesov.

Argentina: N. N. Miramar 500; č. s. Fabijan, Buenos Aires, 1.000; družina Pikuš, Lanus 750; Edvard Sirca, Lujan 500; Bežljaj Miro, Lomas de Mirador v zahvalo Baragi, 200.

U.S.A. in Kanada: Manca Presa, Cleveland, 24 dolarjev; Misijonski krožek v Torontu 39 dol.

Portugalska: č. s. Andreja Šubelj, 5 dolarjev.

D. Š. V. in D. S. D.

Argentina (v pesih): Kokalj Ana, Klemenčič Ivan in Marija, Castelar, 175; N. N. San Justo, 172; Maček Jakob, Ramos Mejia, 30; Rode Anton in njegovi, 40; Gnezda Jerica (5 oseb) 30; Pisek Anton, Ramos Mejia 12; Peternelj-Golob, Lujan, 100; otroci Klemenčič, Castelar, 30.

SKLAD "KATOLIŠKIH MISIJONOV"

Petek Lojze, San Justo, 50 pesov; družina Smale, Lanus, 60 pesov; Brigita Pregeč, Toronto, 2 dolarja; Tone Adamič, Toronto, 3 dolarje.

ZA JUžnoAMERISKO BAROVO ZVEZO

Ana Kokalj, v zahvalo, za Bar. beatifikacijo, 100 pesov.

IZ AVSTRIJE

Slovenski dušnopastirski urad pošilja raznih misijonskih darov (brez podrobnih navedb) tri tisoč 575 avstrijskih šilingov, in za Kruh sv. Antona, 250 šilingov.

VSEM PLEMENITIM DAROVALCEM, V IMENU SLOVENSKE MISIJONSKE AKCIJE:

ISKRENI BOG PLAČAJ!

ZE NAD 40 LET

se dan za dnem darujejo "večne" maše, ki jih opravlja slovenska MISIJSKA MAŠNA DRUŽBA.

Slovenskim misijonom in svojim dragim obenem pomagaš, če vpišeš v MMD starše, sorodnike, prijatelje in znance, žive ali pokojne.

Z vplačano udnino se naročajo svete maše, ki jih za vse ude Misijonske mašne družbe dan za dnem oskrbuje Baragovo misijonišče v Argentini, preostali denar pa gre v slovenske misijonske namene, kakor je določeno po pravilih Misijonske Mašne družbe, ki so jo ustanovili in ji pravila dali slovenski duhovniki v času prve svetovne vojne.

Udnina se plača enkrat za vselej, in sicer v Argentini 30 pešov, v USA in Kanadi en dolar, v Italiji 400 Lir, v Avstriji 20 šilingov, v Franciji 3 NF, v Angliji in Avstraliji po 1 funta. Pošljati četke (ne bankovce) na ime: Ladislav Lenčak C. M., Cochabamba 1467, Buenos Aires, Argentina.

ODSLEJ BOMO VSE NOVOVPISANE UDE OBJAVLJALI TUDI V "KATOLIŠKIH MISLIJONIH". ZACENJAMO Z OBJAVO NOVOVPISANIH UD OV OD ZACETKA TEGA LETA.

Francija (Jožefa Rotar, Merlebach): Johan Mlakar, Ivanka Mlakar, Štefan, Jožefa in Marija Rotar; vsi živi.

Argentina (Filip Smolja, San Rafael, Mendoza): Julijana, Leopold in Konrad Smodis, vsi pokojni; Marija, Franc, Filip Smodis, Ana Habjan st., Lojze Habjan st., Ana, Marija, Rezka, Jože in Lojze Habjan, vsi živi.

Argentina (Maks Ovéjak, Mendoza): Franc Ovéjak st., Anton, Antonija, Andrej Ovéjak, Jakob Stopar, Jozef Glosemnik, Amalija Glosemnik; vsi ti pokojni. Antonija Ovéjak, Ludvik in Maks Ovéjak, Marjeta Sumak, Milka Boloznik, Antonija Zaocher, vsi živi.

U. S. A. (Anica Kuntara, Eveleth): Erika Kuntara, Anica Kuntara, živi; Stopar Stane, Jožef in Ana Pečko, vsi pokojni.

U. S. A. (Družina Ray): Pokojni Štefan Ray, Magda Ray, Fredrik in Franciška Tabor, Anna Jonkovic, Matjaž Ray, Kata Horwath, Magda Majdonič, Avgust Kozmarič, Janez Berger, rev. Joseph Kleklin, rev. Aleksander Urankar OFM, rev. Joseph Miklavčič, Emil Anderson; in živi: Joseph, Anastazija in Anamarja Ray.

Gorica (dr. Kazimir Humar): Živi Mugerli Otilija in Franc, msgr. Alojzij Novak, Albert Curk. Pokojni: Čej Kristina, Jožefa Peteani, Rozalija Curk, Viktorija, Štefan, Katarina, Viktorija, Zmago in Jožef Curk, Milena in Jolanda Žehovin, Jakil Jožef, Primožič Jožef, Klanjšček Karel, Bensa Franc, Filip Žega, Jožefa Žega, Semolič David in Radko, Ignac Mihel in Rozalija Mihel.

Francija: Franciška Juxatovac in otroci.

Kanada (Valentin Sušnik, Jacola Abitibi): Valentin Sušnik, Cecilija, Vladimir in Majda Sušnik, vsi živi; pokojni: oče Janez Sušnik, mati Marija, brat Janez Sušnik in Marija Medja.

Kanada (F. Sodja CM, Toronto): Jože, Tone, Franc Adamič, živi.

Kanada (Marija Menič, Port Arthur): Pokojne Marica, Andreja, Nana Menič in Anton Sabotič, Jožefa, Marija, Terezija in Andreja Sabotič; živa Ivan in Marija Menič.

Trst (Marija H'lad): Pokojni Denk Karlo, Pečiren Marija, Sakalšek Ivan in Bartolatz Marija; živi: Roje Ida, Margarite Emilio, Vončina Jožefa, Feliks in Ivana, Pavletič Ana.

U.S.A. (č.g. Wolbank Karel, Princeton): Pokojni Neža Klančar, Franz Starin, Tomaž in Matija Starin, Ana Pajk, Frank Koren, Joseph Zajc, Rudolph Ivanich, John Per, Mary, še druga Mary in Antonija Per, Mary in Frank Ziberna, Jernej Gerbec, Franc in Joseph Hiti; živi: Terezija in Marija Dragar, Mary Ivanich, s. Mary Valery, John in Mary Per, Anton in Ivanka Brodnik, Anton in Valerija Basnik, Frank in Ivanka Per, Elizabeth in Anna Gerbec.

Argentina (Franciška Reja): Amešia Martínez de Hos. (Sledi.)

KAKOR V NEBESIH, TAKO NA ZEMLJI...

(DAS HEILIGE EXPERIMENT)

DRAMA V PETIH PODOBAH

Za "Katoliške misijone" poslovenil NIKOLAJ JELOČNIK

(Nadaljevanje)

TRETJA PODOBA

Zbor jezuitov. Provincial, za svojo pisalno mizo stoje, jim govori. Patri stoji pred zemljevidom. Čisto na levi opuzjeta prizor Querini in Cornelis.

PROVINCIAL (*sprva obotavljačo se; potem pa se čedalje bolj razvema*).— Očetje krščanskih redukcij velikih rek Paraná in Uruguay! Mi vsi, podaniki njegovega katoliškega Veličanstva (*odkrije se*) z meiznerno žalostjo v srcu smo se morali ubraniti; tistih, ki so z lažjo in zvijačo zadobili od kralja oblast nad nami.

Tu imam razglas, ki so ga izsilili kralju z najpodlejšimi spletkami. Nas dolže zločinov, ki so jih naši tožniki sami zagrešili. Bolj kot napad na naše misijone je to početje zločin nad Njegovim katoliškim Veličanstvom. In mi naj dopustimo, da si bo kralj potem s strupenimi očitki grenil svoje poslednje ure? Mirno naj gledamo, kako skušajo nekateri ministri in visoki gospodje večno zveličanje kraljevo nadomestiti z nizkotno lopovščino, ki jim bo polnila žepe?

Španski odposlanci so odločeni izpolniti kraljevi razglas. Ta, da je veljaven, četudi je osnovan na lažnih obtožbah, zdajšnji obisk to potrjuje. Špansko odposlanstvo ima v rokah kraljevsko polnomočje. A kdor prestopa meje svojih pravic in se upira Bogu, mora biti odstranjen, da ne bo pod krinko pravic,

ki so mu bile podeljene, povzročil nepopravljive škode. V tem primenu se odpor proti takšnemu početju sprevrže v dolžnost, ki nam jo vera sama veleva.

Naj se tedaj Indijani ne vznemirjajo! Edinole očetje Družbe Jezusove bodo odločali o njih!

Provincial sede. Oros, Clarke in Libermann stopijo bliže. Polglasno govore z njim.

OROS.— Oče provincial ukazuje, da se v eni uri vsi zberejo v domu duhovnih vaj; tam bomo poslušali, kaj žele španci.

Patri odhajajo.

CORNELIS (*se vrže k provincialu in mu iskreno stisne desnico*).— Nikdar bi ne verjel tega! Nikdar bi ne verjel! Čudovita odločnost! Prečudovita. Dejal bi skoraj...

PROVINCIAL.— Povejte, mynheer!

CORNELIS.— Dejal bi skoraj... No, škoda, da niste naši!

Odide. Tudi provincial hoče hodnik, ko ga zadrži Querini.

QUERINI.— Po milosti in ljubezni našega Gospoda Jezusa Kristusa, dovolite mi besedo, oče provincial!

PROVINCIAL (*začuden*).— Po milosti in ljubezni našega Gospoda Jezusa Kristusa?

QUERINI (*poltiho*).— Po milosti in ljubezni našega Gospoda Jezusa Kristusa...

PROVINCIAL.— Seveda, se razume. Sedite sem. (*Pokaže na stolico pred mizo.*)

QUERINI (*iskreno*).— Zahvaljeni. A ne tu.

PROVINCIAL.— Želite tedaj z menoj v dom duhovnih vaj?

QUERINI.— Na žalost ne morem. Skoraj vas bom moral zapustiti. Zato, (*ga povabi s kretnjo*) bodite tako dobri...

PROVINCIAL (*stopi predenj*).— Se razume...

QUERINI.— ...in ljubeznivi... (*ponudi provincialu stolico pred mizo*), da sedete sem.

PROVINCIAL.— Kako?

QUERINI (*sede za mizo, na provincialovo mesto*).

PROVINCIAL.— ...?

QUERINI.— Sedite, prosim.

PROVINCIAL.— Kdo ste?

QUERINI (*v stolu, z veliko ponižnostjo*).— *Minimus servus servorum in nomine Societatis Jesu...*

PROVINCIAL.— Kdo... ste?

QUERINI.— Ponižni služabnik Družbe, dejal sem vam.

PROVINCIAL.— Ne verjamem vam. Vi niste jezuit.

QUERINI.— Visokočastitemu očetu generalu v Rimu se je zdelo primerno, da pošlje svojega legata v takšnem oblačilu...

PROVINCIAL.— Vi ste tedaj legat! Bog sam vas pošilja v trenutku nevarnosti. Njegove pomoči smo potrebni čez vse!

QUERINI.— V trenutku nevarnosti. (*Govorj težko. Ponudi provincialu zaprto pisanje.*) Tu so moja poverilna pisma.

PROVINCIAL (*sede, bere in se spet dvigne*).— Ponižno prosim: ukazujte!

QUERINI.— Tu govorim v imenu visoko častitega očeta generala. To veste.

Querini in provincial, proti koncu tretje podobe. (Londonska predstava 1955.)

PROVINCIAL (*potiho*).— Oče moj...

QUERINI.— In ukazujem vam: vrnite nemudoma španskemu vizitatorju njegovo oblast!

PROVINCIAL (*s krikom*).— Oče!

QUERINI (*toplo*).— Povrnite nemudoma oblast španskemu vizitatorju!

PROVINCIAL.— Častitj oče, sami ste bili priča nasilja nad nami.

QUERINI (*odrezano*).— In ne bom dopustil, da bi tudi mi segali po nasilju!

PROVINCIAL.— Vizitator je segel po nasilju!

QUERINI.— Ne opravičujem vizitatorja.

PROVINCIAL.— Naši sovražniki so navadni pustolovci, lovci na sužnje!

QUERINI.— Vem to.

PROVINCIAL.— Kralja so preslepili z lažjo in spletkami.

QUERINI.— To ni važno.

PROVINCIAL (*pokaže na kraljevi razglas*).— Kralj bi nikoli ne podpisal te razsodbe, če bi vedel za resnične narave naših tožnikov!

QUERINI.— Velika škoda bi bila to,

kajti kraljevi razglas nam je v resnično korist!

PROVINCIAL.— Toda, kaj ste slepi, da ne vidite strahotnega zločina, ki ga je zagrešil vizitator?

QUERINI.— Vi ste slepi, da ne vidite strahotnega zločina, ki smo ga mi zagrešili v Paragwayu.

PROVINCIAL (čez čas).— Ne razumem vas.

QUERINI.— Prosimo Boga, našega Gospoda, naj nam na našo zadnjo uro ne naprta te strahotne odgovornosti!

PROVINCIAL.— V čem je naša krivda?

QUERINI.— V čem je naša krivda? Sredi sveta, ki je brez moči uklenjen v verige lakomnosti in nesramnosti, smo hoteli uresničiti besede Kristusove. Po blešču naših misijonov omamljenj pričakujejo zdaj Indijani od nas, da jim dosežemo še njih narodno svobodo... Od nas pričakujejo, da jih bomo branili pred mogočniki; od nas, da jim vzpostavimo Kraljestvo božje. Mi pa, ki dobro vemo, da smo v bistvu nemočni, smo se zapletli v mreže oblasti, ker nas je preslepil z lahkoto doseženi uspeh; mi, oče provincial, ki nam je bila dana naloga, da po vseh deželah tega sveta kažemo nesrečnim, obupanim in stiskanim edino rešnjo pot v Kraljestvo, katerega vrata odpira človeku edinole smrt. Tam bo Kristus sodil zločince in vse druge. Edinole tam bodo svojo kazen prejelj tirani in svoje plačilo vsi trpeči. A ta svet ni ustvarjen, da na njem vzpostavimo Kraljestvo božje.

PROVINCIAL.— S tem se postavlja-te na stran nasilja.

QUERINI.— O, prav gotovo. Naše mesto je na strani nasilja. V srcih krvoločnih in mogočnikov moremo vzbuditi krščanske kreposti. Zavedati se moramo naših mejá. Tu, v Paragwayu pa smo meje prestopili. Prepozno še ni. Zato pa moramo na svoje ramé sprejeti žrtev: umik Družbe Jezusove iz Paragwaya!

PROVINCIAL.— To se pravi žrtvovati stopeneset tisoč spreobrnjenih Indijanov.

QUERINI.— In žrtvovali se bomo — za večjo čast božjo!

PROVINCIAL.— In sto tisoči pogan-skih Indijanov, ki pričakujejo, da jim prinesemo Kristusa?

QUERINI.— Takšnih kristjanov ni nočemo. Kaj ne uvidite, da ti ljudje gledajo v naši sveti veri nekakšno poročstvo za svojo osebno varnost? Od vere si obetajo varstvo, živež, podpore, blagohotno in pravično vodstvo. A Bog ni nikak politik. In to, kar mi tu počenjamo, je gola politika. In ta politika je iz dneva v dan v večjem nasprotju z evropskimi katoliškimi načeli, katerih prednja straža smo spočetka bili. Zdaj pa se sprevrčamo v nasprotnike teh načel. Sovražijo nas. In to sovraštvo nas preganja in utegne biti naravnost usodno za naš red... razen če se odpovemo naši državi v Paragwayu.

PROVINCIAL.— Pomislite, kaj vse bomo tako za vedno uničili! Ubili bomo vse upanje neštevilnih ljudstev nesrečnih in stiskanih, veliko upanje, da bi nekoč dočakali dan, ko bi se v resnici rodilo na svetu kraljestvo prave vere, kraljestvo pravičnosti!

QUERINI.— Prazno upanje. Rešujmo rajši duše!

PROVINCIAL.— Nikoli ne bomo rešili duš, če bomo ljudstvo izročalj nasilnikom. Odkrito se moramo postaviti ob stran ponižanih in stiskanih.

QUERINI.— Prav tega ne smemo storiti. Nespametno in za našo sveto vero škodljivo bi bilo. Mi smo samo orodje v rokah svetega očeta.

PROVINCIAL.— Njegova Svetost pozna naš trud in naše zmage!

QUERINI.— A Njegovi Svetosti vse to ni všeč.

PROVINCIAL.— Svetost dobro ve, da dan na dan več duš osvajamo tam gori.

QUERINI.— Svetost ve, da se naša država v Paragwayu dan na dan večja in da je dan na dan več tožbá proti nam.

PROVINCIAL.— Papež ne more žrtvovati države, ki je njegova last.

QUERINI.— Mislim, da bi papež mnogo rajši videl, da v Paragwayu čimprej doživimo poraz.

PROVINCIAL.— To bi se reklo — poraz krščanstva.

QUERINI.— Morda. A krščanstvo bi tako ohranilo svojo čistost. Niti slutili nismo in vendar se je satan prikradel na našo njivo. Kje je zdaj razlika med jezuitsko državo in med ženevsko republiko velikega krivoverca Kalvina? Prava sreča, da se še nismo zapletli v spor z dominikanci. Kajti če prav premislimo, naša zabloda zasluži, da nas postavijo pred inkvizicijsko sodišče.

PROVINCIAL.— Prav rad se podredim razsodbi Inkvizicije! Vedno bo premalo verig, ki bi jih želel nositi v slavo božjo!

QUERINI.— Provincial ste. Ni potreba, da vam razlagam zaobljubo pokorščine. Izpolnili boste moj ukaz in kraljevi razglas.

PROVINCIAL.— Ne zahtevajte tega od mene! Prav ponižno vas prosim. Poslušen vam bo v vsem. Pripravljen sem sprejeti kot svoje lastno in iskreno prepričanje kateri koli vaš ukaz. Sem le orodje v vaših rokah. A živo vas rotim: usmilite se teh stopetdeset tisoč kristjanov! Ne izročajte jih španskim lovcem na sužnje!

QUERINI (*strogo*).— Gre za obstoj reda. (*Molk.*)

PROVINCIAL.— Pojdite v to našo državo, spoznajte naše delo tam in razkrijte vizitatorju, kdo ste!

QUERINI.— Ukazali so mi, da ostanem nepoznan. Ni besedice o mojem poslanstvu, ni namiga o moji povezanosti z redom! Nikomur!

PROVINCIAL.— Odvzemite mi to breme! Ne morem več!

QUERINI.— Česa jezuit ne more? (*Molk. Nato ljubeznivo*).— Tako tedaj oče provincial vse to odkrito uvidi; pokori se kraljevemu vizitatorju in prosil bo, da se mu odmeri kazen za upov.

PROVINCIAL.— Ne ukazujte mi tega! Ne morem... Rotim vas... ponižno rotim! (*Poklekne predenj*.)

QUERINI.— Odgovorite mi: se vam moj ukaz zdi pravičen? (*Provincial molči*.) Odgovorite mi: hočete biti v mojih

rokah "kot palica v rokah starčevih, da mu verno služi za vse, kar hoče on"? (*Provincial počasi skloni glavo. Querini potiho*).— Oprostite mi, zmotil sem se. Prepričan sem bil, da govorim s paraguayskim provincialom.

PROVINCIAL (*se strese in naglo reče*).— Vaš ukaz je dober in pravičen. Izpolnil ga bom z vsemi svojimi močmi. Hočem biti samo orodje Družbe brez lastne volje.

QUERINI.— Milost in ljubezen našega Gospoda Jezusa Kristusa naj sta z vami vse dni!

Oros vstopi.

In zahvaljeni za gostoljubje, oče provincial! (*Objameta se.*)

PROVINCIAL (*pridušeno*).— Zbogom gospod Querini!

Querini odide.

OROS.— Skupščina vas pričakuje, oče provincial.

PROVINCIAL.— Že vem, skupščina me pričakuje!

OROS.— Pripraviti se moramo na zagrizen boj za kolegij!

PROVINCIAL.— Pripraviti se moramo.

OROS.— Bustillos in Quesada bosta s svojimi tolpanj navalila na nas.

PROVINCIAL.— Morda se bo mnogakaj spremenilo do takrat.

OROS.— Na splošno sem prepričan o uspešnosti našega odpora.

PROVINCIAL.— Na splošno.

OROS.— Morda nas bodo zmogli tudi v kolegiju; a če pademo, se bo to zgodilo s častjo!

PROVINCIAL.— Če pademo. Bomo videli. Menite, da se kak španec lahko izmuzne iz kolegija?

OROS.— Nemogoče. Črna straža je zasedla vse vhode in izhode.

PROVINCIAL.— Rad bi še enkrat govoril z vizitatorjem. Na samem. Poznam don (Pedra de Miura; ne bo bežal.

OROS.— Ne bo bežal. Tedaj ga pošljem sem.

PROVINCIAL.— Lahko, da se kaj spremeni. Mi moji ljudje še vedno zaupa- jo, Oros?

OROS.— Ne bom odgovoril s to besedo. Jaz zaupam sam sebi, to pač. Vam pa se pokoravam. Pokoravam tudi, če bi sam sebi že ne bil pokoren več.

PROVINCIAL.— Pa jezuitu, ki je v meni, zaupate?

OROS.— Bolj kot sebi sam, oče provincial.

PROVINCIAL.— Zahvaljeni. Pojdite. Prosite skupščino, naj se strpi. Govoril bom z vizitatorjem, ki je naš ujetnik.

Oros odide. Provincial sede za mizo in nastavi pero, da bi pisal, a vedno znova se obotavlja. Večkrat raztrga, kar je že napisal. Slednjič pa začne pisati hitro. — Miura vstopi.

MIURA.— V vaših rokah smo. Zmagali ste. Ni potreba, da me postavite pred sodišče. Skoraj boste vedeli, kaj pomeni upirati se nam!

PROVINCIAL (*mirno*).— Ne upiramo se; premislili smo se.

MIURA.— Sokrivi ste upora proti nam; razglasili ste nas za svoje ujetnike.

PROVINCIAL.— Nase sprejemem to odgovornost.

MIURA.— Morda se vam zdi vse to v tem trenutku kaj malenkostna stvar. A skoraj boste uvideli, kakšno odgovornost ste si naprtili.

PROVINCIAL.— Skoraj bom uvidel. Predajam se vam.

MIURA.— Predajate se mi?

PROVINCIAL (*mu poda list, ki ga je prej popisal*).— Vzemite to.

MIURA (*bere, nato*).— Kaj pomeni to?

PROVINCIAL.— Spregledal sem. Vaš ujetnik sem. Premislil sem se. Uvidel sem našo zmoto in uvidel, da je vizitator v vsem ravnal po zakonu. Vse to pa našega upora ne opraviči; zato prošim, da upornost kaznujete.

MIURA.— Ne razumem vas.

PROVINCIAL.— Preberite ta ukaz pred skupščino v domu duhovnih vaj. Patri in poglavarji ga bodo razumeli,

MIURA.— Na mestu me bodo pobili, če jim to preberem.

PROVINCIAL.— To je razglas provinciala jezuitov! Pripeljite mi sem tistega, ki bi se drznil z eno samo besedico protiviti temu! Pripeljite mi ga! Ne veste, kakšna je pokorščina v našem redu.

MIURA.— Sicer pa... v vaših rokah smo. Naše komisije? En sam vaš regiment bo opravil z njimi. In preden bo Španija poslala sem svoje vojaštvo, da vas kaznuje, se boste že pripravili na vojno, ki se bo vlekla dolga leta.

PROVINCIAL.— Nočemo vojne.

MIURA.— Ah! Se morda bojite?

PROVINCIAL.— Res je, bojimo se.

MIURA.— In tako se hočete predati svojim lastnim ujetnikom?

PROVINCIAL.— Predajamo se našim lastnim ujetnikom.

MIURA.— Je mar navdih trenutka, da ravnate tako?

PROVINCIAL.— Po treznem razmišljanju se predajamo vam.

MIURA (*zmaje z glavo*).— Čisto resno: še vedno vztrajate pri tem razglasu?

PROVINCIAL.— Pisan in podpisan je z mojo lastno roko.

MIURA.— Ta vaša odločitev mi je všeč. A bodite pripravljeni na ogorčenje med svojimi ljudmi.

PROVINCIAL.— Veselite se tedaj, da ste dosegli, kar ste hoteli.

MIURA.— Kakšni čudni ljudje ste! Najprej se branite, da vas človek že skoraj začne spoštovati... potem pa... Resnično, ta odločitev je kot nalašč za nas. Verjemite mi, da sem zares zadovoljen, zares... (*Odhaja, pa se spet vrne k provincialu*).— A vseeno... kakšna škoda! (*Naglo odide.*)

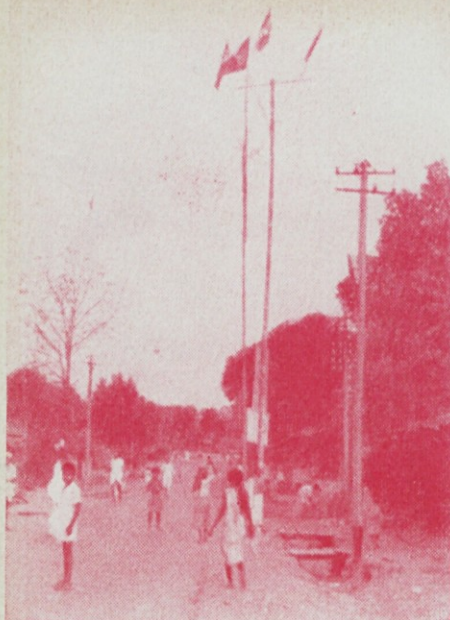
PROVINCIAL (*se oprime mize, Skušša moliti*).— ...Anima Christi, sanctifica me... Corpus Christi, salva me... Sanguis Christi, inebria me... Aqua lateris Christi... lava me... (*Objame razpelo*).— O Bog, moj Bog! Le zakaj vedno zapuščáš ta svet? Zakaj? Zakaj?

Z A S T O R

Predsednik protikomunističnega Južnega Vietnama je obiskal voditelja nacionalistične Kitajske na Formozi, generalisima Čangkajška. — Spodaj: Japonsko dekle in dekletce z misijona p. Vladimirja Kosa S. J.

SLIKA na prvi strani ovitka: Iz sirotišnice v Osaki na Japonskem, kjer deluje naša s. Benamina Kardnar. Japonska deklica v narodni noši na "slovesni narodni praznik punčk" - 3. marca.

IZ VSEBINE: Misijonska okrožnica "Knez pastirjev" — Fatima in misijoni — Nekdanji in sedanji apostoli cerkvenega edinstva — Led je zdaj prebit... — Nekaj o indijskih kastah — Indijski misijoni v nevarnosti — Protestantski misijoni — Po misijonskem svetu — Naši misijonarji pišejo — "Kakor v nebesih, tako na zemlji" — Darovi.

CORREO ARGENTINO Suc. 34 (B)	TARIFA REDUCIDA
	CONCESION 5612

Registro de la Prop. Int.
No. 528.263

Director responsable: Lenček Ladislav C.M.
Domicilio legal: Cochabamba 1467, Buenos Aires.

Iz voline borbe v Indiji: mlaji ob cesti nosijo zastave raznih strank, ki tekmujejo med seboj, katera bo postavila višji mlaj.

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splešen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje in upravlja Lenček Ladislav C. M. — Naslov uredništva in uprave: Montes de Oca 320, Bs. Aires, Argentina. Tiska "Federico Grote", Montes de Oca 320 (Lenček Ladislav C.M.). S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA: V Argentini 100 pesov; v USA in Kanadi 3 dolarje; v Italiji 1.400 lir; v Avstriji 40 šilingov; v Angliji in Avstraliji 1 funt; v Franciji 1000 frankov.
Letnik 1960 bo imel 10 zvezkov s skupno 512 stranmi, ne upoštevajoč ovitke.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

- Argentina: Lenček Ladislav C.M., Misijonska pisarna, Montes de Oca 320, Bs. Aires.
- U.S.A.: Rev. Charles A. Wolbang C.M., St. Joseph's College, P.O. Box 351, Princeton, New Jersey. — Rudi Knez, 679 E., 157 St., Cleveland 10, Ohio. — Anca Tushar, Box 731, Gilbert, Minn.
- Kanada: Rev. Franc Sodja C.M., 594 Manning Ave. Toronto 4. Ont. za mesto Toronto; za ostalo Kanado: Rev. Andrej Prebil C.M., istotam.
- Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.
- Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.
- Francija: Louis Klančar C.M., Rue de Sèvres 95, Paris (VI).
- Avstrija: Rev. Alojzij Luskar, Kamen 14, P. St. Kanzian i. J. Kärnten. — Rev. Miklavčič Anton, Spittal a/Drau D. P. Camp, Kärnten, — B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt.
- Avstralija: Franc Vrabc, Archbishop'n House, West Tee. Adelaide, S. Australia.